

Adventes Vēstis

2016. gada decembris, #12 (251)

Vienoti Kristus
cerībā

SKAISTĀKAIS
LAIKS ĢIMENEI-
ZIEMASSVĒTKI

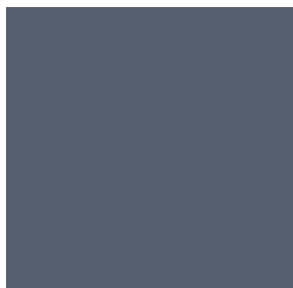
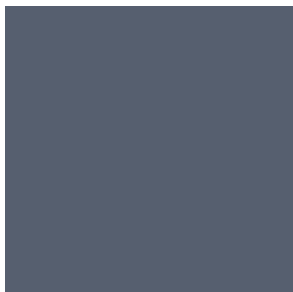
PĀRDOMAS
PAR FILMU
"KAUJA PAR
HEKSORIDŽU"

KO MUMS
NOZĪMĒ JĒZUS
PIEDZIMŠANA?

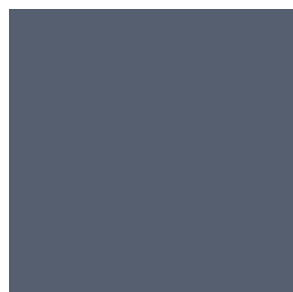
JAUNIEŠU
LIECĪBAS "ES
SATIKU JĒZU"

INTERVIJA
AR DIRIĢENTI
JEĻENU ZAČI

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Recenzija	11
Intervija	12
Vārds mācītājam	14
Jauniešiem	19
Bērniem	22

Mīlestības sveicieni

Man atkal ir tas prieks un gods sveikt jūs visus gada nogalē. Kā parasti, kādiem gads bijis labs, citiem – pārdzīvojumu un piedzīvojumu pilns. Bet katram noteikti būs ko atcerēties un ir par ko pateikties Dievam. Gada nogalē mēs, tāpat kā liela daļa cilvēku pasaulē, svinam Jēzus Kristus nākšanu šai pasaulē. Ticīgām ģimenēm šie ir īpaši svētki, kad ir iespēja ne tikai pašiem baudīt ģimenes laimi, dāvanas un uzmanību, bet arī iepriecināt citus visdažādākos veidos, daloties ar saviem talantiem, veltot laiku un izdomu.

Šai žurnāla numurā jūs iepazīsities ar vairākām ģimenēm un ar arī atsevišķiem cilvēkiem, kuri dalīsies savās pārdomās un izjūtās, sagaidot gada gaišākos svētkus. Varēsīt arī izlasīt garīgas apceres par Kristus dzimšanu, kā arī uzzināt, kas labs noticis Latvijas adventistu vietējās draudzēs Rīgā un citās pilsētās.

Šo Adventes Vēstu numuru varat droši dāvināt saviem draugiem, radiem un kaimiņiem – par žurnāla saturu īpaši piedomāts, lai tas būtu viegli saprotams un, cerams, interesants visiem.

Novēlu visiem cerību, ticību, veselību, mīlestību un Dieva vadībā pavadīt arī nākamo gadu! „...Jo Dievs ir mīlestība.” (1.Jāņa 4:8)

*Tatjana Tomsone,
„Adventes Vēstis” galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Dieva atklāsme

Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Tas bija iesākumā pie Dieva. Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir. Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma. Gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma... Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam. (Jāņa 1:1-5,12)

Jāņa evaņģēlija ievadā dažos īsos teikumos mēs saņemam vissvarīgāko informāciju un visbūtiskāko atklāsmi par Jēzu Kristu, par Viņa dievišķību, dziļāko būtību un patieso misiju. Mums ir ļoti grūti, varētu sacīt pat neiespējami, aptvert to, cik ļoti Kristus pazemojās, pieņemdams grēka sakropļoto cilvēcību un atstādams tādu Debesu godību, kādu mēs neesam spējīgi pat iztēloties. Praviets Jesaja, redzēdams atklāsmē šo Dieva godību un varenību, satriekts izsaucās: "Bēdas man, jo es esmu nāvei lemts! Es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām un dzīvoju tautas vidū, kam nešķīstas lūpas, un tagad nu es redzēju ar savām acīm Ķēniņu, To Kungu Cebaotu!" (Jesajas 6:5)

Milzīgs kontrasts pretstatā šai atklāsmei par Dieva godību bija kāda cita atklāsme par Mesiju, cilvēces un pasaules Glābēju, Dievu cilvēka veidolā.

"Viņš, Tā Kunga kalps, uzauga neticīgā pūļa priekšā kā atvase un kā saknes atzarojums izkaltsā zemē. Viņam nebija nekāda izskata, nedz arī kāda skaistuma, lai mēs to ar labpatiku uzlūkotu; tur nebija arī nekā ārēji redzama, lai mēs viņā būtu atraduši ko patīkamu. Taisni otrādi, viņš bija nicināts, labāki ļaudis no viņa vairījās, vīrs, kam nebija svešas sāpes un kas bija norūdīts ciešanās, tāds, kura priekšā aizklāja vaigu, tā nicināts, ka mēs viņu ne par ko neturējām." (Jesajas 53:2,3)

Jau sākot ar piedzimšanu Betlēmē, kā arī visā turpmākajā zemes dzīves laikā Jēzus dzīves apstākļi bija ļoti vienkārši, varētu pat teikt, primitīvi. Viņā pašā nebija pilnīgi nekāda ārēja spožuma, pārākuma vai cilvēcīgas varenības, kas piesaistītu cilvēku uzmanību un nepārprotami pārliecinātu laikabiedrus par Viņa dievišķo izcelsmi. Vēl vairāk, Kristus vienkāršā dzīve bija kā pastāvīgs pārmetums cilvēku egoismam, savtībai un augstprātībai. Gan Vecās Derības pravietojumos, gan reālajā ikdienas dzīvē atklājās vienīgi Viņa mulsinošā pazemība, pārsteidzošā vienkāršība, neizsīkstošā līdzjūtība un pašai ziedīgā mīlestība pret nabadzīgajiem, nelaimīgajiem un ciešanās nomocītajiem Dieva bērniem. Viņa dzīve un kalpošana nepārprotami atklāja visai cilvēcei, ka nevis cilvēcīga gudrība, ārējais spožums, bagātība vai cilvēku atzinība, bet gan rakstura skaistums un pašai ziedīgā, citu labā ziedota dzīve ir lielā Dieva glābšanas plāna pamatā.

Kristus pievilcība ir Viņa vienkāršībā, draudzīgajā attieksmē, maigajā līdzjūtībā un bezprecedenta pieejamībā ikvienam cilvēkam. Betlēmes stāsts mums atklāj Dieva daudzveidīgās gudrības dziļumus un nesavtīgās mīlestības plašumus pašam jaunās dimensijās. Labākais, ko mēs katrs varam darīt, ir personīgi iepazīt šo dievišķās mīlestības pievilcību un lūgt, lai Dievs katrā no mums veido Kristus paraugam līdzīgu raksturu.

Saskaņā ar Bībeles pravietojumiem, mēs dzīvojam Kristus otrās atnākšanas priekšvakarā, laikā, kas ir nebijušu izaicinājumu un bezdievīgu kārdinājumu pārpilns. Tāpēc mums vajadzētu pieminēt ne tikai Kristus cilvēcībā atklāto pievilcību, bet arī Viņa dievišķo godību un visspēcības varenību, kādu cilvēce iepazīs visā drīzumā. Mēs esam aicināti atklāt cilvēkiem gan Kristus rakstura skaistumu savā ikdienas dzīvē un attieksmē pret līdzcivīkiem, gan Viņa godības pilno cerību savā ticībā un palāvēībā uz Bībeles apsolījumiem.

Lai Dieva svētīts un labiem mīlestības darbiem piepildīts šis Ziemassvētku laiks un Jaunais 2017. gads!

Gaidāmie pasākumi

11.-21. janvāris

Desmit lūgšanu dienas.

14. janvāris

Dziedošās grupas *Sonnenstrahl* gada-dienas svinīgs dievkalpojums, Baznīcas 12a, 15:00-17:30.

15. janvāris

Sieviešu kalpošanas nodaļas pasākums Rīgā, Baznīcas ielā 12a pl. 10:00, uz kuru draudzes aicinātas nodrošināt pārstāves no katras draudzes. Programmā: svētruna, sadraudzība, iepazīšanās ar vairākiem jauniem materiāliem.

29. janvāris

Baltijas draudžu savienību Bērnu, Sieviešu un Ģimeņu nodaļu vadītāju tikšanās ar BAUC un TED nodaļu vadītājiem, Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

Adventistu Vispasaules Radio ir Septītās dienas adventistu oficiālais misijas radio. Tā programmu veido stāsti. Šie stāsti vēsta un liecina par Dieva vareno spēku cilvēku ikdienā, tie pamāca Dieva Vārda dziļākā izpratnē, aktualizē jautājumus par ikdienas kristietību. Tie iedrošina. Tie virza. Tie mudina.

Radio programmā skanošie stāsti tiek ietērti dažādos radio programmas formātos: intervijās, liecībās, diskusijās par aktuālajiem jautājumiem, garīgās uzrunās, informatīvos ziņojumos, garīgos lasījumos, dziesmās. Pārraižu programmas tiek gatavotas ar mērķi pasludināt mūžīgā evaņģēlija vēsti un iedrošināt klausītājus veidot personiskas un dziļas attiecības ar Dievu.

Adventistu Vispasaules radio programma skan Latvijas Kristīgajā radio FM 101.8 sestdienās plkst. 8.00 un atkārtojums pirmdienās plkst. 10.30. Kā arī internetā www.adventisti.lv.

Savus aktuālos jautājumus un ierosinājumus varat sūtīt elektroniski uz e-pastu radio@baznica.lv.

■ “Un piemiņi ceļu, pa kuru Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir vadījis..”

Šie vārdi no 5.Mozus grāmatas 8:2 kļuva par Daugavpils draudzes 95 gadu jubilejas pasākuma devīzi. Novembra beigās draudze atzīmēja savu 95 gadu jubileju. Cilvēku mērogā tas ir garš ceļš, kuru 1920.gadā iesāka mācītājs Jānis Birziņš, atbraucot uz Daugavpili un dedzīgi strādājot, lai šajā pilsētā organizētu adventistu draudzi. 1921.gadā tika kristīti pirmie pieci cilvēki un reģistrēta Adventistu Daugavpils draudze.

Vēlāk Daugavpils draudzē kalpoja Aleksandrs Eglītis (1923. – 1925.), Dmitrijs Platonovs (1925.-1929. un 1942.-1944.), Kirīls Ziedīņš (1929.-1932.), Kārlis Sutta (1932.-1938.), Roberts Auziņš (1938.-1942.), Jāzeps Seņavskis (1944.-1947.), Jānis Oltiņš (1947.-1951.), Alfreds Dambis (1951.- 1955.), Īzaks Kleimanis (1956.-1968.), Nikolajs Beļēvičs (1968.- 1973. un 1975.-1986.), Gunārs Ritums (1973.-1974.), Viktors Geide (1987.-1989.), Leonīds Pacukevičs (1990.-1991.), Vītālijs Kroitors (1991.-1992., 1994.-2009.), Mikus Kaimiņš (2009.-2012.), Dainis Rudzītis (2012.-2015.) un kopš 2015.gadā draudzē kalpo Vītālijs Kroitors. Visi šie kalpotāji deva savu ieguldījumu Daugavpils draudzes attīstībā, paldies viņiem par to.

Viesnīcas zāle, kur notika jubilejas pasākums, bija pilna. Ap 150 cilvēku bija sapulcējušies, lai piedalītos svinīgajā pasākumā un pagodinātu Dievu. Viesi no dažādām Latvijas pilsētām, kā arī no Baltkrievijas un Lietuvas, baudīja Dieva klātbūtnes atmosfēru. No Latvijas draudžu savienības Daugavpils draudzi apsveica viceprezidents Andrejs Āriņš, kurš arī dalījās ar klātesošiem ar vērtīgām un aktuālām garīgām atziņām svētrunā. Jeļenas Zaķes ansamblis brīnišķīgi dziedāja slavas dziesmas mūsu Kungam.

95 gadu garumā draudze pārdzīvoja gan grūtos laikus, gan uzplaukumus, bet tā pastāvēja un aktīvi darbojas, jo Tas Kungs gādā par savu draudzi. Arī šobrīd Daugavpils draudzei ir dažādi pārbaudījumi, bet tomēr Dieva vēsts turpina izplatīties mūsu pilsētā un piesaistīt cilvēkus Dieva patiesībai.

Gaļina Dzerkale

■ Piedzīvojums – „varoņdarbs”

Labdarības biedrības sētā ievēroju kādu cilvēku, kurš izskatījās visai nelaimīgs. Aprunājoties noskaidroju, ka viņš nepavisam nav laimīgs dzīvē. Uz jautājumu: „Kas ir tavs lielākais nelaimes iemesls?” viņš atbildēja, „Alkohols. Piedzimu alkoholiķu ģimenē.”

„Labi, par pagātni tāpat ir skaidrs, bet ir pienācis laiks pašam veidot savu dzīves kvalitāti. Pieņem lēmumu un sāc strādāt pie šī jautājuma.”

Pēc pusstundas, kad bija pienācis laiks šim cilvēkam iet iekšā, lai izvēlētos sev piemērotas drēbes, es piegāju viņam klāt un aicināju viņu to darīt, bet viņš pamāja ar roku, likdams saprast, lai es pienāku pie viņa tuvāk.

„Skaties, Dievs redz un tu redzi.”

Viņš iebāza roku somā un kaut ko centās no tās izvilk. Tā bija pilna divlitrīgā alus pudele. „Rihard, es, kā tu ieteici, pieņēmu lēmumu, un tagad skaties, ko es darīšu.”

Viņš atskrūvēja korķi un izlēja visu alu zemē. „Es pieņēmu lēmumu...”

Mēs abi saķērāmies apkampienos un raudājām. „Tu esi varonis draugs.”

„Lai Dievs tevi svētī...”

Rihards Krieviņš

■ Jauns sākums uz pieredzējuša pamata

Rīgas 5. draudzē 3. decembrī Akas ielā un 17. decembrī Brīvības ielā Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju kluba direktors Pauls Roderts ar svilpi uzsāk svinīgu pasākumu, kurā visi bērni kā paklausīgas skudriņas seko katrai viņa komandai. Pēc himnas nodziedāšanas pievienojas arī klubu pašizlīdzīgās skolotājas. 3. decembrī bija pirmā Piektais draudzes kluba nodarbība. Draudze kopā ar mācītāju lūdza īpašas svētības kluba bērniem un skolotājiem. Starp citu, klubs jau piedalījās pirmajā labdarības akcijā, kur sagatavoja 24 kurpju kastes, pildītas ar bērnu dāvanām labdarības akcijai "Zvaigzne austumos".

17. decembrī bērni, sadalījušies pa mājām, cepa piparkūkas. Ir cerība piparkūkas nogarošot arī visiem pārējiem draudzes locekļiem, jo 24. decembrī Rīgas piektajiem paredzēts kopīgs (gan Brīvības ielas, gan Akas ielas) sadaudzības pasākums.

Emocijas sita augstu vilni. Uzsākot ko jaunu, vienmēr ir arī satraukums par vēl nezināmām lietām. Lai gan visām klubā iesaistītajām personām šajā jomā ir liela pieredze. Lai Dievs ir kopā ar Piektais draudzes Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju klubu!

Inguna Ievīte-Andersone

■ Sarunas sirds aizvējā

Bauskā 12. novembra pēcpusdienā draudzē turpinājās „Sarunas sirds aizvējā”, atzīmējot draudzes māsas Aijas Grīnbergas 74. dzimšanas dienu, šoreiz bez viņas piedalīšanās. Sarunās piedalījās Aijas dzejas draugi, katrs ar sev tuvu dzeju vai prozas fragmentu. Un, izrādās, tādu mūsu draudzē ir daudz, un arī Siguldā, Rīgā... Katrs, saticies ar Aiju, ir guvis stiprinājumu un daļu prieka un smaida... Un arī šoreiz Aija no ekrāna norādījās kā parasti smaidīga un gaiša, izrādīja sanākušajiem savu dzīvoklīti Svitenes pusē, lēja tēju, bija tik tuva...

Daina Jurēvica: Sarunas sirds aizvējā – tā es varētu nosaukt visas mūsu garās sarunas, kurās bijām kopā gan pie Aijas mājās, gan pie manis, gan braucot no Rīgas Kristīgā radio raidījumiem „Gaisma nakts tumsā”, vēlējās nakts stundās. Tās bija gan vienkāršas sarunas par dzīvi, gan arī nopietnas garīgas sarunas. Un šīs sarunas bija tās, kas vienmēr sasildīja mūsu sirdis, jo bijām trijātā. Vienmēr ar mums mūsu mīlošais Tēvs. Dievs mūs abas iepazīstināja 2005. gadā, kad biju pēdējā kursa studente Kristīgajā akadēmijā un Aija septītās dienas adventistu draudzes pārstāve un dzejniece. Mūsu kopīgās sarunas bija ļoti svētīgas, jo aizveda mani līdz kristībām 2012. gada nogalē, kad es kļuvu piltiesīga Bauskas Septītās dienas adventistu draudzes pārstāve, lai gan pirms tam biju kristīta luterānē. Kristības bija skaists notikums manā dzīvē, tās notika Rīgas 1. draudzē. Uz kristībām braucām kopā ar Aiju, un viņas dāvana man bija – „Sarunas sirds aizvējā”. Aizverot grāmatīņas vāku, mani vēl šodien uzrunā uz tā rakstītie Aijas vārdi: „Bet tagad saki, Kungs, kāds ir tas darbs, ko Tu man uzticēsi? Esi noderīga cilvēkiem!”

Pārsla Ķirse: Aija saistīja ar savu cilvēcību, pleca sajūtu, vēlmi uzklaut, bija mana garīgā mamma, kas bija blakus ik garīgā cīņā, tāpēc man bija saistoša visupirms pati Aijiņa un tad viņas darbi. Viņa ir atstājusi nozīmīgas pēdas manā sirdī, ticības ceļā, iespējā iepazīt Dieva sirdi.

Cik dienu, cik gadu, cik mūžu
Man jāiet, lai būtu pie Tevis, Dievs?
Viena mūža viena gada vienas dienas viens mirklis,
Vienas lūgšanas attālums,
Vienas nopūtas patiesums.

Leonora Vilciņa Aiju pamatoti uzskatīja par savu garīgo aizbildni. Tieši caur Aiju un tās dzeju un prozas darbiem Leonorai pavērās ceļš pie Dieva. It kā neredzami spēki saveda viņas atkal kopā uz satikšanos dievnamā, kad, acīmredzot, bija pienācis atbilstošs laiks. Viņa uzrunāja, dalījās sajūtās un mīlestībā, skaidroja Bībeli un mācīja lūgt. Viņa lūdza par visiem un ikvienu. Viņas lūgšanas bija tik pazemīgas, saprotamas un jēgpilnas. Tāpat kā viņas dzejoļi.

Saki savam tuvākam, ka mīli viņu,
Saki, kamēr tas vēl dzird.
Saki tam, ka palīdzēsi zemes cīņās,
Ka dosi visu, ko var atdot sirds.

Jānis Mikulāns: Aijai ir ļoti interesanta, saturīga dzeja. Es šad tad uzrakstu mūziku labai dzejai. Tāda ir arī Aijas dzeja, tāpēc mēģināju pierakstīt notis Aijas vārdiem. Viņas dzeja nav ritmiska, bet visbiežāk brīvā ritmā. Tas prasīja laiku, lai kaut kas derīgs iznāktu. Pašlaik ir tapušas divas dziesmas ar Aijas vārdiem, abām dziesmām ir līdzīgi nosaukumi „Nekas jau nenotiek 1” un „Nekas jau nenotiek 2”. Nosaukumi ir līdzīgi, bet saturs atšķirīgs. Kā ūdens un uguns.

Sarunas turpinās, skan dzeja un mūzika, un jau atmiņās paliek arī šī pēcpusdiena... Paldies visiem, kuri piedalījās „Sarunas sirds aizvējā”! Atvadoties rindas no Aijas Grīnbergas dzejoļa „Tu aizej”.

Neskumsti, draugs,
Mēs tiksimies!
Mēs taču tiksimies!
Kad? To lems Dievs.

Ināra Dimante Bauskā

Elīna Ģipsle
Rēzeknes draudze

Laimīgs cilvēks ir tas, KURŠ IR LAIMĪGS SAVĀS MĀJĀS

Cik daudzreiz cilvēki domā, ka viņu jaunizveidotajās ģimenēs viss būs citādi nekā citiem. Viņi būs laimīgāki nekā citi un nepieļaus tās kļūdas, ko pieļāva viņu vecāki, vecvecāki, radnieki, draugi. Un tiešām, no sākuma šķiet, ka stiprā mīlestība pati visu atrisinās. Bet statistika ir nepielūdzama. Šķirto ģimeņu skaits ir biedējoši augsts gan Latvijā, gan pasaulē kopumā.

Šī gada zinību mēneša, septembra, beigās Latvijā atkal viesojās vieslektore no Ukrainas, ģimeņu konsultante, kristīgā psiholoģe Lidija Neikurs. Misijas gada ietvaros Rēzeknes draudzē Lidija enerģiski un strukturizēti dalījās daudzos gadus gūtajā pieredzē par laimīgas ģimenes noslēpumiem. Šoreiz piecus vakarus pilsētas 3.vidusskolas aktu zālē Rēzeknes pilsētas iedzīvotāji pulcējās, lai mācītos un gūtu pieredzi seminārā ar nosaukumu „Laimīga māja”.

Klausījāmiešiem viedas un praktiskas atziņas par to, kā ir jābūvē laimīga ģimenes māja un kā to uzturēt labā „darba stāvoklī”. Šis izmantotais salīdzinājums ar mājas celtniecību attiecās uz to, kā pareizi uzsākt draudzēšanos, attiecības – ģimenes konsultante atgādināja, ka bieži vien jaunie cilvēki, uzsākot attiecības, „lidinās mākoņos”, jo potenciālā otrā pusīte ļoti jauki pret viņu izturas, iepriecina ar dāvanām, ziediem, jaukiem vārdiem... Tas viss ir ļoti jauki, bet vēl svarīgāk par otra cilvēka attieksmi pret jums ir pavērot, kā viņš attiecas pret saviem vecākiem, veciem, slimiem, kaitinošiem cilvēkiem. Jo pēc kāda laika, kad „rozā brilles” būs nokritušas un būsīti jau pāris, viņš vai viņa pret jums izturēsies tieši tāpat, kā šobrīd izturas pret citiem.

Kā veidot attieksmi vienam pret otru, pret apkārtējiem cilvēkiem, sākot ar abu pušu vecākiem? Lektore runāja par sievietes un vīrieša vajadzībām un

lomu sadalījumu ģimenē. Atgādināja, ka, ilgstoši dzīvojot mainītās lomās, dzīves draugi nevar būt laimīgi. Svarīgi arī jaunajā ģimenē novilkt noteiktas robežas, kas apkārtējiem, tai skaitā jaunlaulāto vecākiem, parāda, cik tālu tie drīkst un ir aicināti piedalīties jaunās ģimenes dzīvē.

Atkārtošana – zināšanu māte. Lai gan bija lietas, ko biju dzirdējusi un jau zināju, tomēr ļoti daudz ko pasvītroju jaunu. Redzēju savas personīgās kļūdas, saprotu, ka šī informācija noderēs arī nākotnē, kad kāds jautās padomu, kad mani bērni veidos savu ģimeni. Tas vēl šķiet tik tālu, bet man jums nav jāstāsta, dārgie AV lasītāji, ka laiks paskrien tik ātri! Un tie, kam tagad ir svarīgākais dienas notikums uzspēlēt domino kopā ar mammu, drīz jau teiks jāvārdu pie altāra baznīcā. Tāpēc tik svarīgi ir mācīties jau laicīgi.

Kas jādara, lai mājai jumts „nebrauktu”, lai „mājas skurstenis” nedūmotu... šīs un vēl daudzas noderīgas atziņas meklējiet interneta vietnē YouTube.com, ievadot vārdu salikumu „Adventistu Rēzeknes draudze”, kā arī apmeklējiet Lidijas Neikurs mājas lapu: neikurs.com, lai pasmeltos jaunas idejas ģimenes dzīves jautājumu risināšanā vai uzlabošanā. Ja Tu vēl neesi dzirdējis par Lidiju Neikurs, tad no sirds iesaku šīs dzīves gudrības piesātinātās lekcijas.

Atsauksmes no semināra apmeklētājiem:

Inta Ozolniece

PII “Vinnijs Pūks” vadītāja

„Jāsaka, ka ieguvu pozitīvu lādiņu, jau no brīnišķīgās lektores vien! Uzzināju ģimenes lomu sadalījums un piemēri no dzīves, kas notiek ģimenē, ja mēs šīs lomas sajaucam. Nostiprināju atziņu, ka kristietim svarīgi veidot ģimeni ar kristieti, lai kopā var augt un kalpot gan ģimenē, gan sabiedrībā! Ar nepacietību gaidīšu Lidijas Neikurs nākamo lekciju ciklu!”

Inese Pranče

Sieva un divu bērnu māmiņa

„Es ieguvu jaunu redzējumu par ģimenes dzīvi, kā to veidot pašos pirmsākumos un ar ko ir jāstrādā, lai situāciju uzlabotu. Ir ļoti labi to zināt, kad bērni vēl aug. Lai palīdzētu izveidot pareizu dzīves gājumu, lai attiecības veidotu veselīgas, nevis strādātu ar kļūdām. Lai būtu laimīgi ģimenes dzīvē, nevis šķirtos. Ļoti interesantas lekcijas! Lidijas Neikurs lekcijas ir vienīgā vieta, kur māca, kā dzīvot pareizi, jo ne skolā, ne studiju gados to nemāca. Jo laime slēpjas zināšanās, kā saprast sevi un citus, kā veidot attiecības.”

Laimonis Tomsons

UZTICĪBAS CENA

Man šie Bībeles vārdi atausa atmiņā, kad nesen, decembra sākumā, radās izdevība noskatīties kinoteātrī filmu „Kauja par Heksoridžu”. Tas ir patiess stāsts par vienu jaunu cilvēku, septītās dienas adventistu, Desmondu Dosu. Viņš paliek nemainīgi uzticīgs Dieva Vārda principiem arī tad, kad 2.pasaules kara laikā Amerika karoja ar Japānu un lodes lidoja visapkārt, un bumbas sprāga pa labi un kreisi.

„Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu.” (Atkl. 2:10)

Režisors „Kaujā par Heksoridžu” centies parādīt šī jaunā adventista ticību, varonību un mīlestību ne tikai uz Dievu vien, bet arī uz saviem kara biedriem. Iesaku, ja ir tāda izdevība, noteikti to noskatīties.

Stāsts sākas ar viņa bērnību. Viņam ir brālis, un viņiem nācās bieži redzēt, kā tēvs dzērumā sita māti. Redzētais droši vien neizpalika bez iespaida, jo brāļi arī savā starpā palaida rokas viens pret otru. Kādā cīņā Desmond, nevarēdams pieveikt sāncensi, atļāvās ar ķieģeli viņam iesist pa galvu. Un, kad viņš redzēja, ka brālis vairs necēlās, viņš saprata, kādas sekas var būt nepareizai rīcībai. Šis satraukuma pilnais brīdis palika uz visu mūžu prātā. Par laimi brālis izdzīvoja. Daudz gadus vēlāk, jau nedaudz paaudzies, bija vēl kāds atgadījums, kas pielika punktu uz visiem laikiem vēlmei atbildēt ļaunu ar ļaunu. Kārtējā reizē, kad tēvs atkal iedzēris sita māti, viņš paķēra revolveri un to pavērsa pret viņu. Tēvs pārsteigts skatījās uz dēlu. Abu skatieniem sastopoties, Desmonds atkal šausmās sastinga

ga un aizsvieda šaujamo. No tā brīža un vēlāk, jau būdams adventists, viņš apņēmas rokās neņemt nevienu ieroci. Stāsts turpinās, kad brālis iestājas armijā un drīz tiek nosūtīts uz fronti. No turienes transportē smagi ievainotos, kuri tiek ievietoti vietējā hospitālī, un izskan aicinājums nodot asinis. Desmonds ir viens no tiem, kas atsaucas. Tur viņš arī iepazīstas ar simpātisku meiteni – medmāsu. Viņa vēlāk kļūst par viņa dzīves draugu.

Desmonda sapnis jau agrāk ir bijis kļūt par ārstu, un tāpēc tagad kara apstākļos viņš izvēlas būt par sanitāru. Ar tādu nodomu viņš piesakās armijas dienestā. Bet, kad apmācībā ir arī ieroču pielietošana, viņš no tā kategoriski atsakās. Pamatojot, ka tic Dievam, un Bībelē sacīts: „Tev nebūs nokaut!” Viņam Bībeli līdzi uz armiju uzdāvināja viņa meitene, un to viņš lasīja vienmēr, kad bija brīvi brīži.

Armijas vadība centās pārliecināt: „Ja esi te, tad jāpakļaujas armijas reglamentam un arī kā sanitāram tev būs jādabojas ar ieroci, kas būs nepieciešams pret ienaidnieku.” Vairākkārtīgi izmēģinājuši pierunāt, bet bez panākumiem, vadība uzrunāja pārējos karavīrus: „Viņš jūs kara laukā neglābs!” No tā brīža viņam klājas ļoti smagi. Viņu dēvē par glēvu un pat piekauj līdz nomaņai, bet viņš nevienu nenodod.

Skatoties šo filmu, man atmiņā uzausa tas, ko mēs piedzīvojām Padomju Savienībā. Tas gan nebija kara laiks, bet arī es sastapos ar uzticības jautājumu armijas dienestā. Atšķirība bija tā, ka

krievu armijas komandējošais sastāvs, vismaz tur, kur es atrados, paši atļāvās, atšķirībā no amerikāņiem, palaist rokas, tas ir, fiziski ietekmēt.

Man jau no agras jaunības vienmēr ir patīcis Daniela un viņa trīs draugu uzticība, kuru Dievs bagāti atalgoja. Arī Desmondam Dievs bija ar viņu. Kara tribunāls tomēr viņu nenotiesāja un atļāva viņam līdztur ar visiem iziet kaujas laukā arī bez ieroča. Drīz viņa biedri un komandējošais sastāvs varēja pārliecināties, ka Desmonds Doss nav glēvulis, bet gan īsts Dieva kareivis. Viņš, pat palicis viens kara laukā, kad visa nodaļa atkāpās, neaptveramos apstākļos izglāba 47 smagi ievainotos. Mani aizkustināja viņa lūgšana, kad, slēpjoties no lodēm, viņš vienu pēc otra ievainotos nogādāja drošā vietā un lūdza: „Kungs, dod vēl iespēju atrast kādu dzīvu, vēl kādu...” Iznēsot 47.biedru, arī viņu pašu smagi ievainoja.

Filmas beigās ir dokumentāli kadri, kad jau daudzus gadus pēc kara beigām viņš, gados būdams, aplicina stāsta patiesumu. Viņu pēc kara apbalvoja ar vairākiem ordeņiem. Viņš nomira 2006. gadā, sieva nedaudz agrāk.

Noskatoties šo stāstu, nevar palikt vienaldzīgs. Dievs izlietoja šo Viņam uzticīgo, patieso bērnu kara drausmīgos apstākļos. Viņš nedomāja ne mirkli par sevi, bet glāba citus. Priece tas, ka šī ir laba liecība par adventismu šodien, kad šo filmu skatās kinoteātros visā pasaulē.

Kungs saka: „Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu!” Viņš gaida arī šodien no mums tādu uzticību. Mums jālūdz vienam par otru un jāiedrošina uz to. Īpaši, kad tuvojamies gala laika noslēdzošajiem notikumiem, kad noslēgsies vislielākā kauja starp Kristu un sātanu.

Tatjana Tomsone
Rīgas 5. draudze

ĢIMENES SVĒTKI

Ziemassvētku laiks daudziem ir īpašs. Arī mums un man zināmajām ģimenēm. Gada tumšākajās dienās mēs atceramies, kā Pestītājs ieradās šajā pasaulē. Protams, gadalaiks, kad ganiņi varēja ganīt ārā aitas, diez vai varēja būt decembris. Bet tas ir krietni mazsvarīgi, kad tas notika. Ir teiciens – galvenais ir būt pareizā vietā un laikā. Toreiz Kristum tas nozīmēja piedzimt, lai mēs visi varētu ticēt un saņemt lielo Dieva dāvanu – mūžīgo dzīvību.

Protams, bērni ģimenēs daudzviet tos uztver kā jau svētkus – ar gardumiem, dāvanām, atpūtu no skolas pienākumiem. Mani 3 puīši pēdējos gados tos piedzīvo arī ar iespēju kalpot, iepriecināt citus ar savām dāvanām. Svētku gaidīšana saistās ar priekšnesumu gatavošanu un regulāriem mēģinājumiem. Draudzē mēs kopā ar draugiem – Žagaru ģimeni, mūsu brīnišķīgo bērnu skolotāju, lugu un dzeju autori Ingrīdu Markusu un citiem – cenšamies sagatavot dažādus priekšnesumus. Parasti svētki ir ļoti aktīvi, mājās pārbraucam vēlā Ziemassvētku vakarā. Bet man liekas, ka gandarījums no iespējas darboties un citus iepriecināt ir gandrīz vai lielāks nekā no dāvanām. Tās gan ir sarūpētas visiem – brāļi par sakrāto naudu tās gatavo viens otram un mums, mēs arī cenšamies viņus no sirds iepriecināt. Vēl pirms mūsu ģimenē ienāca bērni un arī kad viņi bija pavisam maziņi, mēs ar Aidi katru gadu Ziemassvētkos dziedājam slimnīcās. Lielākoties tas notika

Jēkabpilī, bieži vien mums pievienojās citi dziedošie draugi. Citreiz ar speciāli sagatavotu programmu un sarūpētām dāvanām uzstājamies bērnu namos, pansionātos. Arī šogad plānojam kopā ar komponistu Vilni Punku, Dzintaru Geidi un vēl citiem dziedošiem draugiem Ziemassvētku vakarā sagādāt nedaudz prieka pacientiem kādā no Rīgas slimnīcām.

Uzdevu mūsu bērniem jautājumu, kas viņiem ir Ziemassvētki?

Justs (10.g.): Man Ziemassvētki saistās ar Jēzus Kristus nākšanu šai pasaulē. Pēdējos gados man ļoti patīk iepriecināt un apdāvināt citus, bet arī sev gaidu kādu pārsteigumu. Skolā mēs gatavojamies koncertiem, dziedam, dejojām un skaitām dzejoļus. Draudzē mēs parasti gatavojam uzvedumu un koncertu. Šogad mēs – visi draudzes bērni - kopā ar skolotājām sagatavojām vairāk nekā 100 apsveikumu kartītes ar novēlējumiem, ko dāvināsim vientuļiem, veciem

cilvēkiem pansionātos. Kopā ar ģimeni sataisījām 2 dāvanu kastes projektam Austrumu zvaigzne. Vēl kopā ar ģimeni uzstājamies labdarības koncertā.

Intars (7.g.): Man Ziemassvētkos patīk, ka ir brīvlaiks, ka varu ar brāļiem kopā spēlēties un atpūsties. Patīk, ja ārā ir sniegs – var pikoties, šļūkt pa kalnu. Pirms svētkiem patīk taisīt eņģeļus un sniegpārslas, patīk eglīte, dāvanas un kad svētkos ir ciemiņi. Patīk dāvināt citiem dāvanas, jo viņi paliek priecīgi.

Artis (12.g.): Ziemassvētki ir mani mīļākie svētki, jo šajos svētkos var iepriecināt citus un var svinēt Kristus dzimšanu. Katru gadu mēs ar ģimeni uzstājamies kādā koncertā, bet vēlāk Ziemassvētku vakarā mēs parasti paēdam svētku vakariņas, tad cits citam dāvinām dāvanas un tās arī saņemam.

Patīk, ka varu atpūsties no skolas, varu neuztraukties par mācībām un atzīmēm, varu izgulēties, satikties ar draugiem.

Ziemassvētkos mēs parasti esam kopā ar omammu un opapu, bet Jaunajā gadā pie mums bieži atbrauc draugu ģimenes.

Tagad vēlos iepazīstināt jūs, mīlie lasītāji, ar 4 ticīgām ģimenēm, kurās aug bērni un kuras pašas ir aktīvas. Tās ir no dažādām Latvijas vietām, un visas vieno ticība Dievam un vēlme Viņam no sirds kalpot.

Venenu ģimene

Dzīvo Liepājā. Viņi cenšas šos svētkus pavadīt kopā ar savējiem. (Foto)

Tamāra: Manā bērībā mēs Ziemassvētkus īpaši neatzīmējām, taču tas bija laiks, ko draudze izmantoja kā izdevību kalpot un liecināt veco ļaužu pansionātos, slimnīcās u.c. Tad nu mūs kā bērnus ņēma līdzī, tur dziedājām, spēlējām, uzvedām ludziņas, gatavojām paciņas. Tie bija jauki, sirsnīgi brīži, kad mācījāmies iepriecināt citus un priecāties paši.

Mēs savā ģimenē Ziemassvētkus gaidām kā jaukus kopā būšanas brīžus.

Zinām un arī bērniem stāstām, ka šī nav īstā Kristus dzimšanas diena. Ja tā būtu īpaši jāatzīmē, tad, domājams, Bībelē būtu atstātas kādas konkrētas norādes. Negribētos, lai šī būtu vienīgā diena gadā, kad atceramies, ka Kristus ir dzimis. To mums vajadzētu pieminēt un pateikties Dievam par visu, ko Viņš mūsu labā ir darījis, gan ikdienā, gan visos citos svētkos...

Tomēr Ziemassvētku laiku izmantojam, lai iepriecinātu cits citu, pavadītu laiku kopā ar saviem mīļajiem un pateiktos Dievam par nodzīvotajām dienām un dāvatajām svētībām.

Kristofers: Manā bērībā vienmēr atceros Ziemassvētkus kā ļoti mīļus un īpašus brīžus, kad vienam otru pārsteigt un iepriecināt. Un arī tagad droši varu teikt, ka tas ir saglabājies! Ja darba grafiks un laika apstākļi atļauj noteikti dodamies pie maniem vai Tamāras vecākiem, un vakars tiek pavadīts ar sarunām, patīkamu gaisotni un mieru, ko

dod kopā būšana vienam ar otru un ar to patīkamo prieku, kad mazajiem, saņemot kādu dāvanīņu no mums, priekā mirdz acis.

Tamāra: Parasti sapulcējamies lauku mājās pie maniem vecākiem, kur, ja iespējams, atbrauc visi bērni un mazbērni.

Mamma sagatavo svētku galdu, tētis parūpējas, lai būtu mājīgi un gaiši- izliek lampiņas gan sētā, gan mājās-, par ko īpaši liels prieks bija mazajai Terēzei.

Esot kopā, nav nepieciešams ieslēgt ne televizoru, ne datoru, jo izbaudām viens otra klātbūtni, dziedot, ēdot, jokojo, spēlējot spēles, uzstājoties, smejojoties utt.

Programmas vadību labprāt uzņemas bērni, gan sniedzot priekšnesumus- parādot skolā, mūzikas skolā, sabatskolā apgūto-, gan arī cenšas iesaistīt visus pārējos.

Ar dāvanu sarūpēšanu ir izmēģināts dažādi, bet nu jau dažus gadus pēc kārtas esam ieviesuši jauku tradīciju- piedalīties tādā kā loterijā ar pašgatavotu dāvanu. Šogad arī Estere pati darina savu

dāvanu. Tas gan prasa vairāk laika un izdomas, bet beigās īpašs prieks ir visiem- gan saņēmējam, gan darinātājam. Gribētos bērnos radīt vismaz tikpat lielu prieku par dāvanas došanu, kā par saņemšanu, tāpēc ne tikai Ziemassvētkos cenšos meitenes iesaistīt dāvanu gatavošanā. Gatavojām arī dāvanīņu bēglu bēr-

niem (Terēze ar sajūsmu palīdzēja māsai krāmēt kastīti, tikai ļoti svarīgi bija zināt- kurai meitenītei tas būs?). Iespējas, kur izpausties, jau ir daudz gan savā ģimenē, gan mūsu lielajā ģimenē-draudzē.

Kristofers: Īpašu ēdienu kā tradīcija nav, parasti Tamāras vai mani vecāki gatavo kopējas vakariņas un kādus našķus, bet tā nekā konkrēta nav. Dziesmas un rotaļas ir lieta, kas vairāk vai mazāk ir spontāna, vienīgi pēdējos gadus bērni ir sākuši gatavot savu programmu visiem par prieku.

Kopā parasti

esam ģimenes lokā, jo tie tomēr ir ģimenes svētki iespēja, mierīgi apsēsties un priecāties par Dieva vadību iepriekšējā gadā kopā ar saviem mīļajiem.

Tamāra: Īpaši sirsnīgi palicis prātā, kad katram bija uzticēts pastāstīt kādu no piedzīvotajām īpašām Dieva svētībām savā dzīvē. Bērni dalījās savos ikdienas pārdzīvojumos un piedzīvojumos, kā arī ar interesi klausījās vecāku, vecvecāku, vecvecvecāku interesantos stāstus. Tas bija interesanti un reizē stiprinoši.

Lūdzām arī visus trīs izteikt novēlējumu žurnāla Adventes Vēstis lasītājiem Ziemassvētku priekšvakarā

Estere: Es gribētu bērniem novēlēt jaukus un prieka pilnus Ziemassvētkus un laimīgu Jauno gadu!

Kristofers: Izbaudiet šos svētkus ar tiem, kas jums tuvi! Esiet kopā un priecājieties par katru brīdi, ko Dievs jums devis!

Tamāra: "Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašanu, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū" (Fil.4:7)

Lai šis Dieva apsolītais miers ienāk katra viena sirdī, ģimenē un mājās!

Raušu ģimeni

Cēsu „Sadraudzības” draudze pazīst kā ļoti muzikālu un radošu. Viņu vecākā meita Elīza šogad Ziemassvētkus svinēs kopā ar Uldi jau savā ģimenē. (Foto Raušu, Kārklun un Kurvītu ģimenes)

Elīza un Uldis Kurvīti:

„Mums šie būs pirmie Ziemassvētki kā precētam pārim, un mēs noteikti savā ģimenē gribētu saglabāt Ziemassvētku dāvināšanas prieku. Tas taču ir tik jauki- otru iepriecināt! Mēs nerunājam par tādu „trako” iepirkšanos, kas pārņēmusi pasauli, bet par pašu veidotām, mīlām, saldām dāvanām.

Noteikti gribam saglabāt arī vēstuļu rakstīšanu, jo mūsdienās to sanāk darīt arvien retāk, bet mūsu vecmāmiņām, kuras dzīvo tālu, vēstuļu saņemšana sagādā lielu prieku. Paldies Dievam par viņām!

Protams, Ziemassvētki ir laiks, kad beidzot var satikties visa ģimene un radi kopā – dziedāt, koncertēt, kopā atpūsties."

Beāte Agneta:

„Nevarētu teikt, ka man būtu prātā kādi konkrēti Ziemassvētki, kas tā sevišķi būtu palikuši atmiņā. Drīzāk tās ir īpašas Ziemassvētku dziesmas, kuras „vijas cauri” gan manai bērnībai, gan, domāju, visai mūsu ģimenes dzīvei. Tomēr viena silta, silta atmiņa man ir prātā- mamma kādreiz vadīja zēnu kori, un ap Ziemassvētku laiku viņa mēdza rīkot koncertus Cēsu sv.Jāņa baznīcā. Atceros, kā es, maza knīpa, uzstājos kopā ar šo zēnu kori. Īstā soliste – lielāka mūzikas skolas meitene – bija saslīmusi, un man bija viņas vietā jādzied solo, jo es zināju visas dziesmas no galvas. Tās bija gan tradicionālās, gan arī mūsdienu latviešu komponistu – Arņa Medņa, Aigara Grāvera, Valta Pūces u.c. dziesmas ar Kaspara Dīmitera pārsteidzoši atklātajiem, sev iekšējiem jautājumiem uzdodošiem vārdiem. Tās man ir ļoti gaišas un sirdi sildošas atmiņas."

Krišjānis:

„Ziemassvētki par īpašiem svētkiem man kļuva tad, kad tajos ienāca Kristus- kad radās vēlēšanās Viņu atrast un piedzīvot- vairāk par visām dāvanām, apmēram vidusskolas laikā.

Mēs savā jaunajā ģimenē ar sieviņu esam norunājuši lietas „kopā nejaukt” un pasaulei „pakaļ neiekt”, bet saprast un tuvojoties tiem, kas šajā- Ziemassvētku – laikā meklē Kristu."

Tabita Emīlija:

„Skolā tik ļoti daudz jāmācās, ka Ziemassvētkus gaidu arī tāpēc, lai atpūstos no ikdienas steigas. Man šajos svētkos patīk būt kopā ar ģimeni un apmeklēt dažādus pasākumus Ziemassvētku noskaņās, tai skaitā - mūsu draudzes koncertu."

Anītra, Ivars: „Mūsu Ziemassvētku svinēšanas tradīcijas mainījušās līdz ar mūsu saprašanu par šīm svētkiem. Pirms 25 gadiem bija gan eglītes pušķošana, gan dāvanu gādāšana un atvēršana 24.12.vakarā, bet tomēr, tuvojoties Kristum, sapratām, ka tā mazinām prieku par Jēzus piedzimšanu un vislielāko dāvanu mums- visai cilvēcei. To apzinoties, pārrunājām mūsu domas ar bērniem, paskaidrojām, ka tā dāvana, ko mums katram šais svētkos piedāvā Dievs, ir tik svarīga, ka nekam citam nevajadzētu mūsu prātus tad aizņemt. Drīzāk mūdinājām uz došanu- vai pārsteigumu gatavošanu kaimiņiem, vai uzstāšanos kopā ar ģimeni. Sarunājām, ka dāvanas labāk dosim Vecgada vakarā kā jauku pārsteigumu, Jauno gadu sagaidot. Prieks, ka bērni pret to neiebilda.

Protams, sabats kā Dieva īpaša iesvētītā diena stāv pāri visiem citiem svētkiem, un tā dotās svētības nevar salīdzināt ne ar ko citu. Savukārt, Ziemassvētki ir ļoti pateicīgi svētki visāda veida evaņģelizācijai, un to gan darām paši savā draudzē, gan novēlam piedzīvot ikvienai adventistu draudzei!

Mums kā vecākiem visbrīnišķīgākie brīži bijuši tieši šie Ziemassvētku koncerti, kad esam kopā gan ar draudzes, gan savu ģimeni!"

Avišānu ģimene

Ilgus gadus dzīvo un kalpo Smiltenes pusē. (Foto augšā pa labi: Tomass, Anna Tīna, Brigita, Johans Oto un Ansis)

Avišānu ģimenei Ziemassvētki ir ļoti mīli, silti un gaidīti svētki. Gan tāpēc, ka Latvijā strādājošiem cilvēkiem brīvdienas ir tik maz, gan tāpēc, ka šie svētki ir ieskausti labestības un mīlestības atmosfērā visā sabiedrībā, kurā atrodamies. Arī tāpēc, ka tieši Ziemassvētkos īpaši tiek pieminēta ne tikai

pirmā Jēzus atnākšana, bet arī lielā Advente, gaidīšana uz otro Jēzus nākšanu.

Aktivitātēs draudzē un sabiedrībā pāiet viss gada pēdējais mēnesis. Tā kā esam aktīvi vietējā kopienā, Adventa laikā ar dziesmām un zvanu ansambli liecinām pasākumos, kas veltīti dažādām iedzīvotāju grupām, skolas saimei, pensionāriem. Apsveikumi un koncerti, piparkūku cepšana un dekorēšana draudzes cilvēkiem, mandarīni, skaisti gaismu dekorī ir šī laika ikgadēji, mīļi elementi. Bērniem visvairāk patīk tā īpašā noskaņa, smaržas, kopā pavadītais laiks. Meita raksta apsveikumus visiem klasesbiedriem, klases skolotājam un sūta tos, izmantojot skolas Ziemassvētku pastu. Tiek rūpētas nelielas dāvanīņas gan ģimenei, gan arī tiem, kas mums apkārt, un nereti tieši tiem, kas to no mums vismazāk gaida.

Pārsteigumu pilnā gaidīšana, kas ir bērnu sirdīs, sniedz lielisku iespēju stāstīt par to lielo brīnumu, kas notika Betlēmē pirms daudziem gadiem. Brīnumu, kuru gaidot, pārsteigumā un milzu cerībā sastinga visas Debesis. Brīnumu, kas pārvērš akmens sirdis par mīlošām sirdīm. To mēs jo īpaši cenšamies trenēties šajā laikā, un, kā zināms, sirds, kas trenējas satiecībā un paklausībā, bauda mīlošas un patīkamas atmosfēras augļus. Mēs novēlam nesteidzīgus, sirsnīgus debesu atmosfēras mirklus katrā ģimenē šajā svētku laikā, un lai tas stiprina mūsu ticību, ka Jēzus tik pat brīnumaini nāks uz šo Zemi vēlreiz, lai ņemtu mūs uz Mājām!

Ģipšļu ģimenei

Kā jau mācītāja ģimenei Ziemassvētki vienmēr ir aktīvas kalpošanas laiks.

Tētis Imants: Kopš esam iepazinuši adventistu draudzi, mums Ziemassvētki no pasīviem svētkiem ir kļuvuši par ļoti aktīviem svētkiem. Katru gadu piedalāmies draudzes organizētajās labdarības akcijās dažādos veidos – gatavojot ielūgumus, dāvanīņas, dziedot, organizējot utt. Bez tā šos svētkus vairs nevaram iedomāties. Šķiet, ka tas ir pats labākais – svētkos dāvināt savu laiku tiem, kam nepieciešams iepriecinājums. Tā ir patiesā svētku būtība – nevis tikai ņemt, bet mācīties dot otram. No sirds, patiesi.

Un kad draudzes organizētās labdarības akcijas ir veiksmīgi novadītas, ar patīkama noguruma un lielisku gandarījuma

sajūtu dodamies apciemot radniekus, lai izmantotu šos svētkus, dāvinot viņiem nedalītu uzmanību. Kopā ar bērniem un radniekiem cepam arī piparkūkas, gatavojam svētku maltīti, pastaigājamies dabā, mežā. Par vakara tradīciju ir kļuvusi Bībeles stāsta par Jēzus dzimšanu lasījums, kurā iesaistām savus bērnus, vecākus un radniekus. Kopīgi arī dziedam kristīgās Ziemassvētku dziesmas.

Tiem radniekiem, kurus zinām, ka nesatiksīm svētkos, nosūtām ar roku rakstītas svētku atklātnītes vai nelielas dāvanīņas.

Mamma Elīna: Atceros kādus īpašus Ziemassvētkus, kad nesen bijām sākuši dzīvot daudzdzīvokļu mājas dzīvoklī. Tajos svētkos bija pamudinājums slepeni apdāvināt kaimiņus, kurus pat vēl nepazinām. Bet tā, lai tas būtu patiesām slepeni. Sameistarojām mazas dāvanīņas ar našķiem un uzkāram savā kāpnu telpā uz kaimiņu dzīvokļu durvju rokturiem. Likās, ka viss rit pēc plāna. Liels bija mans pārsteigums, kad pēc kāda laika bija zvans pie durvīm, es atvēru... bet kaimiņiene, kas jau bija cienījamā vecumā un parasti bija ļoti norūpējusies par dažādām dzīves problēmām, skrēja āsi prom pa kāpnēm, lai viņu nepamanītu. Domāju, kas tad nu? Izrādās, viņa bija sapratusi, ka mēs esam „vaininieki”, kas apdāvināja kaimiņus, un bija sarūpējusi mazu sainīti, ko arī uzkāra uz mūsu

dzīvokļa durvīm. Atceros, ka tajā bija mazs rotaļu auto mūsu vēl toreiz pavisam mazajam dēlam Jēkabam. Šie konkrētie Kristus dzimšanas svētki man mācīja, ka nevajag daudz, lai iepriecinātu cilvēkus sev apkārt. Nepieciešams tikai pašiem radīt šīs iespējas.

Jēkabs (8.g.): Man patika pagājušajā gadā šajos svētkos pastaigāties kopā ar ģimeni. Tādas lietas. Novēlu visiem, lai šie svētki būtu labi!

Rasa (4.g.): Gatavojam dāvanas bērniem, kam grūti dzīvot.

Ģipšļu ģimenes novēlējums: Mēs novēlam ikvienam produktīvi izmantot šos svētkus, lai stiprinātu savas attiecības ar Dievu un tuviniekiem!

Intervēja
Tatjana Tomsone

MĒS NEDRĪKSTAM APSTĀTIES

Jau daudzus gadus viņa vada kori Cantamus. Šis būs septītais gads, kad koris rīko labdarības koncertus Ziemassvētku noskaņās. Tiekamies ar kora diriģenti Jēlenu Zaķi Baznīcas ielā 12a, kur viņa gādā par grāmatu galda darbu. Fonā skan putnu tralli. Tā ir brīnišķīga atmosfēra sarunai.

Šajā žurnālā lasītājiem ir iespēja iepazīties ar vairāku ģimeņu Ziemassvētku gaidīšanas tradīcijām un noskaņojumu. Pastāsti, kā jūsu ģimenē gaida Ziemassvētkus.

Ziemassvētki mums ir īsti ģimenes svētki, un mēs – es, vīrs Andris, meitas Santa un Stella – tos no sirds izbaidām. Mums katru gadu ir eglīte, citreiz priedīte, kura izaugusi mums aiz loga, kaut gan vecākā paaudze, arī mans tētis, to ne visai atbalsta. Bet man pašai patīk, kad visa māja smaržo pēc skujām. Eglīte ir skaistuma un dzīvīguma simbols, un zem tās var tik skaisti novietot dāvanīgas – mīlestības un uzmanības apliecinājumus.

Daudzus gadus mēs kā ģimene tieši Ziemassvētkos sapulcējamies kopā. Agrāk, kad meitas mācījās E.Dārziņa mūzikas skolā, viņas ne tikai visu nedēļu bija tur, bet reizēm palika arī brīvdienās, jo izbraukāt uz Ikšķili nebija viegli. Tagad jaunākā meita Stella studē Amsterdamā, vecākā meita Santa Māstrichtā, un kā toreiz, tā arī tagad tieši

Ziemassvētki ir mūsu laiks kopā. Tad mēs dāvinām iepriekš ar lielu mīlestību un rūpību sagatavotas dāvanas, baudām iemīļotus ēdienus un kopā būšanu. Sarunas par dzīvi bieži ievēlās ilgi naktī. Parasti esam vieni paši, jo šādi brīži ir reti un ļoti gaidīti.

Kādreiz meitām jautāju: vai viņām patīk labāk saņemt, vai pašām gatavot dāvanas? Viņas atbildēja – dāvināt! Šis prieks ir jāaizbauda, un tieši Ziemassvētki tam ir ļoti piemēroti.

Tā ir arī iespēja vismaz vienu reizi gadā piesaistīt cilvēku uzmanību garīgām vērtībām. Protams, ir arī tādas svētku svētkas, kas ir tālu no kristietības, tomēr, domāju, tam nav jāpievērš uzmanība. Daudzi visā pasaulē tieši Ziemassvētkos piemin Kristus dzimšanu. Nav svarīgi, kā citi svin un ko viņi dara, galvenais – ar ko mēs piepildām šos svētkus. Tieši tāpēc ir arī kora Cantamus koncerti nu jau vairāku gadu garumā.

Kā aizsākās šī Ziemassvētku labdarības kora Cantamus koncertu tra-

dīcija?

Cilvēki labprāt Ziemassvētkos grib apmeklēt garīgus koncertus. Ir vēlme garīgi attīrīt sevi, daudzi vēlas arī labu darīt citiem. Bieži viss gads pāriet lielā skrējienā, nav laika padomāt par citiem, un šis ir īstais laiks pievērst uzmanību labdarībai, iespējai palīdzēt citiem. Cilvēki jūt patiesu gandarījumu, izdarot ko labu. Šī būs jau septītā reize, kad notiks kora Cantamus labdarības koncerts. Pirmais notika 2010. gada nogalē. Līdz tam mūsu koncerti tika rīkoti tikai kā muzikāli pasākumi. Bet tad sākām domāt, ka vēlamies darīt kaut ko citādi: ne tikai piedāvāt klausītājiem brīnišķīgu mūziku, bet aicināt tos arī dāvēt. Sāku meklēt iespējas.

Pavērās iespēja šo domu realizēt ar labdarības organizāciju *Ziedot.lv*. Viņi bija priecīgi par mūsu piedāvājumu organizēt labdarības koncertus.

Pirmās divas reizes koncerti notika Baznīcas ielās 12a, nākamās reizes gan Latvijas Universitātes Lielajā Aulā, gan koncertzālē Ave Sol.

Tagad pēc kopā veiksmīgi novadītiem 6 labdarības koncertiem mēs ar Ziedot.lv komandu esam kļuvuši tādi kā draugi. Mēs tikām aicināti uz Ziedot.lv pastāvēšanas 10-gadu jubileju. Bija iespēja arī dziedāt rehabilitācijas centra „Poga” atklāšanas pasākumā, tādejādi arvien atbilstot šo ideju – palīdzēt nelaimē nonākušiem cilvēkiem caur garīgo mūziku. Katru gadu pēc koncerta, kura sagatavošana prasa daudz enerģijas, es domāju, ka tas būs pēdējais šāds pasākums. Tomēr tuvojoties nākamā gada nogalei, viss atkal notiek. Cilvēki saka – tik nedomājiet apstāties! Un mēs atkal ceram; ceram, ka spēsim parādīt kādu cerības gaismīņu kādam, kam tas tik ļoti vajadzīgs. Koncerta nosaukums „Cerības gaisma” arī nav mainīts kopš pirmā pasākuma un kļuvis par tādu kā logo.

Cik saprotu, jūs naudiņu vācat tiem, kam ir lielas veselības problēmas. Cik daudziem ir izdevies palīdzēt šajos gados?

Iepriekšējos gados mēs palīdzējām 8 smagi slimiem jauniešiem un viņu ģimenēm: Beātes un Martas Patrīcijas ģimenei tika nodrošinātas īpašas auklītes palīdzība. Jānim no Alūksnes vācām naudiņu, lai ierīkotu kāpņu pacelāju, lai viņam būtu iespēja ar ratiņkrēslu tikt ārpus dzīvokļa. Sintijai vajadzēja naudu ortopēdiskas operācijas veikšanai Vācijas klīnikā, lai meitene varētu staigāt. Ievai, Kristapam, Robertam un Annai Viktorijai bija iespēja saņemt rehabilitāciju. Viena no palīdzību saņēmējām ir arī no mūsu draudzes vidus.

Šogad saziēdotie līdzekļi tiks novirzīti Inesei, kura jau 3 gadus cīnās ar smagu slimību amiotrofā laterālā skleroze. Inesei palīdzēt var regulāra fizioterapija mājās apstākļos. Ziedot.lv palīdz apzināt šo cilvēku vajadzības.

Pastāsti, lūdzu, par kora *Cantamus* dalībniekiem.

Koris ir ar lielu stāžu – 2019. gadā tas svinēs savu 30 gadu pastāvēšanas jubileju. Arī manai laulībai 2019. gadā būs 30 gadi. Tikko izveidotais koris tolaik dziedāja mūsu kāzās. Laikam jau vajadzēs sarīkot jubilejas koncertu, lai gan sagatavot jebkuru koncertu – tas ir smags darbs visiem dalībniekiem. Tam ir vajadzīgi līdzekļi un daudz enerģijas. Sākumā bija 8 dziedātāji katrā balsī. Ar gadiem sastāvs ir mainījies. Tas ir dabīgs process. Visi kora dalībnieki ir uzticīgi un uzpūriģi, ļoti radoši un muzikāli. Ar viņiem ir viegli un patīkami

muzicēt. Būtu labi, ja mēs regulāri varētu satikties vismaz 2 reizes mēnesī, bet tas ir grūti īstenojams, jo kora dalībnieki dzīvo tālu viens no otra un katram ir ģimene un pienākumi. Bija laiks, kad mēģinājumi notika katru sestdienu. Pirms šī gada labdarības koncerta koris jau uzstājās arī Salacgrīvas kultūras namā pilsētas labdarības koncertā, kur kopā ar citiem mūziķiem palīdzēja vākt līdzekļus slimas meitenes ārstēšanai.

Kā veidojas kora repertuārs? Kur ņemat dziesmas? Vai katram koncertam gatavojat pilnīgi jaunu programmu?

Es cenšos piedāvāt daudzveidīgu repertuāru, lai katrs klausītājs var atrast sev tuvas, saprotamas noskaņas. Uzskatu, ka melodijai, harmonijai un rītmam jābūt bagātam. Ļoti svarīgs ir arī aranžējums, jo tas padara pat pazīstamas melodijas par svaigām, interesantām. Lai koris attīstītu savas prasmes, tam jābūt arī sarežģītām dziesmām. Kad pulcējamies vēl Jankas Kupalas (tagad – Vīlandes) ielā, sākam mācīties Hendeļa „Aleluja”. Nodziedājam pirmo lapu, bet tālāk netiekām, bija par grūtu. Tomēr mēģinot to pašu darīt pēc vairākiem gadiem, ievērojām, ka tas padodas.

Veidot repertuāru, tas ir darbietilpīgs un ilgstošs process. Katrs skaņdarbs ir kā pērle, kas ilgi un grūti meklēta. Reizēm noklausos 1000-1500 skaņdarbus un tad pēc mēnešiem ilga darba atlasu dažus. Kopumā kora repertuārā ir ap 300 dziesmām.

Mūsu koris pārsvarā dzied latviski, tāpēc mums ir vajadzīgi palīgi. Jau ilgus gadus ļoti veiksmīgi sadarbojamies ar Vizmu Driķi, kura talantīgi tulko, atdzejo, arī pati ir daudzu dziesmu autore. Ar

lielu prieku sadarbojamies arī ar Ievīņu Bendžu. Tas ir radošs darbs, kas nes lielu gandarījumu. Viņas abas ir ļoti atsaucīgas un liels atbalsts.

Mani ļoti atbalsta arī mana ģimene, koristi, daudzie muzikanti, tajā skaitā Liepiņu ģimene, Hella Milbreta – Holma, Māris Žagars, kora administrācija – Sigita Ūdre, komunikācijas speciāliste Anna Geide un daudzi citi. Piedodiet, ka nenosaucu visus.

Savos koncertos piesaistāt arī instrumentālistus. Vai viņi ir no adventistu draudzēm?

Mēs uzrunājam daudzus labus spēlētājus gan no mūsu baznīcas, gan arī no Mūzikas akadēmijas un E.Dārziņa mūzikas skolas. Dažkārt koncertos mēdz piedalīties tāds kā mazais simfoniskais sastāvs. Tie mums ir īpaši brīži, kad varām baudīt tik bagātas skaņas.

Šoreiz Ziemassvētku labdarības koncertā uzstāsies vēl viena īpaša viesība, kura, lai gan ir ratiņkrēslā, mudinās mūs pacelties tur augšā... Būs arī dažu draudzes ģimeņu priekšnesumi. Tas būs tāds kā pārsteigums klausītājiem. Viņu priekšnesumos piedalīsies visi ģimenes locekļi, dziedot un muzicējot ar dažādiem mūzikas instrumentiem.

Kāds ir Tavs īss novēlējums AV lasītājiem šajos Ziemassvētkos?

Gribu novēlēt ieklausīties vienam otrā, saprast sirds kluso valodu. Lai Dievs vada katru jūsu drošo un nedrošo soli un palīdz pieņemt pareizos lēmumus! Lai Ziemassvētki ir jauns pamudinājums īstenot dzīvē tos principus, ko Kristus ienesa šajā pasaulē, ka tumsu var nomainīt ar gaismu – Cerības Gaismu.

Valdis Zilgalvis
Valmieras draudzes
mācītājs

Iemiesošanās – INKARNĀCIJA

Kristieši, viena trešdaļa no visas pasaules iedzīvotājiem, 24. decembrī piemin Jēzus dzimšanu. Ir patīkami, ka tik daudzi uz mūsu planētas domā par pārsteigumu pilno nakti, Betlēmes ganiņiem, par viņu dzirdēto vēstījumu, ka dzimis visu laužu Pestītājs

“Kunga eņģelis tiem piestājās, Kunga godība viņus apmirdzēja, un tie ļoti izbijās. Eņģelis tiem sacīja: “Nebīstieties, redziet, es jums pasludinu lielu prieku, kas būs visiem ļaudīm, jo jums šodien Dāvida pilsētā ir dzimis Pestītājs, kas ir Kristus, Kungs. Redzi, jums šī zīme: jūs atradīsiet bērniņu, autos ietītu un silē gulošu...” (Lk 2:9-15)

Kad eņģeļi aizgāja no tiem debesīs, gani savā starpā runāja: “Iesim uz Betlēmi raudzīt, kas noticis, ko Kungs mums ir pavēstījis.”

Varam iedomāties lielo prieku ganu acīs, kad viņi Marijas rokās ieraudzīja mazo Bērnus. Ir piepildījies ilgi gaidītais brīdis! Tas nebija parasts Bērns. Par Viņu iepriekš bija pravietots (Mt. 1:22-24): “Ko Kungs caur pravieti ir runājis: redzi, jaunava taps grūta un dzemdēs Dēlu, un viņu sauks vārdā Immānū-Ēls, tulkojumā: Dievs ir ar mums.” Unikālā veidā Dievs ienāca šajā pasaulē un Viņa piedzīvojumi kļuva ar mūsu zemi saistīti. Slēpjot savu dievišķību, noliekot savu godību, Viņš kā bērniņš piedzima Betlēme.

Tā tiešām mums ir bezgala priecīga vēsts! Tajā iemirdzas Dieva bezgalīgās mīlestības uz cilvēci skaistums. Tā ir vislielākā Dieva dāvana, kādu varam iedomāties.

Apustulis Jānis to pašu skata no teoloģiskā viedokļa (Jņ 1:1-5; 15): “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Viņš bija iesākumā pie Dieva... Viss ir radies caur viņu, un nekas, kas ir radies, nav radīts bez viņa. Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaismā... Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušajam Dēlam, pilnu žēlastības un patiesības.”

Te mēs saskaramies ar vispārdrōšāko paziņojumu, kāds nav nekur citur atrodamš: “Vārds (gr. LOGOS) tapa miesa...” Patiešām, šis notikums visu maina uz šīs Zemes un pat Visumā. Grieķiem, kā arī tiem, kas ietekmēti no grieķu filozofijas, šāda ideja bija neiedomājama. Pat daļa kristiešu šīs filozofijas iespaidā uzskatīja, ka Kristus cilvēciskums un ciešanas zemes virsū drīzāk bijušas šķietamas nevis reālas;

un sludināja, ka vienīgi paaugstinātais, dievišķais Kristus ir nozīmīgs. Šādu mācību sauc par dokētismu.¹ Apustulis Jānis dokētisma sludinātājus dēvēja par viltus praviešiem (1Jņ 4:1-3). Savukārt Aleksandrijā mācītājs Ārijs (mīra 336. gadā) izveidoja mācību, kurā noliedza Kristus dievišķo dabu, bet mācīja, ka Kristus ir Dieva gribas radīts un dzimis līdz ar radību, bijis Dieva pirmradītais. Tā laika baznīca to nepieņēma. Abos pirmajos ekumēniskajos koncilos (325. gadā un 381. gadā) šī mācība tikusi nosodīta.² Tikai interesanti ir tas, ka šī mācība dzīvo mums blakus vēl šodien, tā veidojot nepareizu viedokli par pašu Dievu.

Bībele neatbalsta ne dokētisma mācību, ne arī ariānismu. Bībelē mēs skaidri lasām: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs... un Vārds tapa miesa...” Runājot par Vārda atnākšanu un iemiesošanu (Jņ 1:1-13), evaņģēlija autors Jānis norāda uz Kristus pirms eksistenci un dievišķo izcelsmi: “Iesākumā bija...” – nevis iesākumā tika radīts. Dieva iemiesošanu cilvēkā teoloģis-

kā valodā sauc par inkarnāciju. Vārds “inkarnācija” ir latīņu vārds (“in” un “caro”, “carnis”) un nozīmē “miesā”. Kļūt iemiesotam ir kļūt cilvēkam. Vārdu inkarnācija lieto galvenokārt attiecībā uz Kristu. Paliekot Dievam, Kristus kļuva cilvēks un tāds Viņš dzīvoja starp cilvēkiem. Dievišķais netika pārvērstis cilvēcībā vai sajaukts ar cilvēcību, bet dievišķais pieņēma cilvēcību savienībā ar sevi un tā veidojās būtne, kura bija gan jauna veida, gan noslēpumaina. Pats inkarnācijas notikums ir pārāk dziļš noslēpums, kuru mēs ar cilvēcīgo prātu nespējam aptvert. Apustulis Pāvils izsaucās (1Tim 3:16): “Un patiesi liels ir dievbijības noslēpums (gr MUSTĒRION): Viņš ir skatīts miesā...” (Kol 2:9) “Viņā mājā visa Dieva pilnība miesā.” Cilvēcīgā daba nekļuva dievišķa un dievišķā nekļuva cilvēcīga. Tikai ticībā mēs varam saprast, ka pasaule radīta un veidota ar Dieva Vārdu, tā arī tikai ticībā mēs saprotam, ka pasaules Radītājs kļuva iemiesots (Ebr 1:1-14; 11:3). Inkarnācija, neietekmējot dievības dabu un īpašības, atstāja iespaidu uz tās izpausmi. Godība, kāda Dēlam bija ar Tēvu, cilvēkiem nebija redzama (Jņ 17:5; Fil 2:7; Jņ 1:14; Lk 1:32). Cilvēcīgā skatījumā Jēzus bija nemainīgs cilvēks (Mt 7:28, 29; Jņ 3:2; 7:46; Mt 17:1, 2)³.

Kad māceklis Filips jautāja “Kungs, rādi mums Tēvu, ar to mums pietiek...” Kristus atbildēja: “Tas kurš redzējis Mani” – tāpat tas, kurš redzējis Manus darbus, dzirdējis Manas mācības un izpratis manu raksturu, tas, kurš sniedzis pietiekošu uzmanību pierādījumiem, ka Es Esmu nācis no Dieva – tas ir redzējis Tēvu. Tāpat Dievs kā Tēvs ir ticis atklāts inkarnācijā Kristus darbos un mācībās tā, ka tie, kas redzējuši un dzirdējuši Jēzu, var teikt, ka viņiem ir bijusi reāla iespēja skatīt Dievu. Kad Jēzus saka “ir redzējis Tēvu”, tas nenorāda uz Dieva substanci, jo Tā pašlaik cilvēku acīm nav redzama. Dēla pazīšana bija arī Tēva pazīšana, jo Viņiem pastāvēja tik cieša vienotība Viņu dabā tā, ka tas kurš saprot Vienu, saprot arī Otru.⁴

Kādēļ bija nepieciešama inkarnācija?

Atbildi lasām (Ebrejiem 2:14-16): “Tādēļ ka šiem bērniem ir miesa un asinis, arī Viņš tāpat ir pieņēmis miesu un asinis, lai caur nāvi iznīcinātu to,

kam ir nāves vara, tas ir, velnu, un lai atbrīvotu tos, kas nāves baiļu dēļ visu savu mūžu bija pakļauti verdzībā”. Ādama grēka dēļ nāves vara gulās pār cilvēci (1Moz 2:17; 3:19; Rom 5:12). Dievam nebija pienākums glābt cilvēci. Bet, izvēloties glābt, Pestītājam bija jākļūst iemiesotam. To pieprasīja Derība ar Ādamu (Hoz 6:7; Rom 5:15-18). Pārkāptais dievišķais likums bija jāizstāvē, un cilvēka samaitātā daba bija jāatjauno. Lai atpirktu no sātana varas, lai mēs piedzīvotu dabas atjaunošanu, bija vajadzīgs dievišķs Pestītājs. Pat visgodīgākais cilvēks, pat eņģelis bija pilnīgi tiesībnespējīgi šajā kritiskajā stāvoklī. Turklāt Dievam bija jārīkojas taisnīgi, Viņš nevarēja apiet Viņa paša izdoto pilnīgo likumu. Un tāpēc Glābējam bija jānāk zem šī likuma jurisdikcijas un varas. To darot, Viņam bija jāiznāk no absolūtās dievības sfēras un jāienāk reālajā cilvēcībā.

Inkarnācijā sasniegtais un mums vēstītais par visvarenāko Dieva mīlestības atklāsmi kosmosā (Jāņa 3:16; 1Jāņa 4:8-11). Viņš ienāca pasaulē, kura bija dziļi grēka sakropļota, kurā nebija neviena taisna cilvēka (Rm. 3:10-11). Viņš ienāca verdzības, ļaunuma un pagrimuma namā. Šajā zemiskajā vietā iemiesotais Dievs nāca, lai dzīvotu pilnīgā pakļāvībā Dievam Tēvam. Pāvils raksta, ka iemiesojoties Dieva Dēls piedzīvoja iztukšošanu (gr. KENOSIS). Nezaudējot dievišķās īpašības, būdams Dievs, “sevi iztukšoja, pieņemdamas kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei!” (Fil 2:7,8). Viņš iztukšojās – atbrīvojās no Valdnieka, pavēlnieka statusa un kļuva kalps.

“Kungs Jēzus uzņēma uz sevi grēcīga cilvēka formu, savu dievišķību ietēpa cilvēcībā. Bet Viņš bija tik svēts, cik svēts ir Dievs. Pat ja Viņam būtu kāds niecīgākais grēka traips, Viņš nevarētu būt cilvēces Pestītājs. Viņš bija grēku nesējs, kuram nevajadzēja salīdzināšanu. Vienots ar Dievu rakstura šķīstumā un svētumā, Viņš varēja izdarīt salīdzināšanu par visas pasaules grēkiem.”⁵ Jēzus spēja uzdot jautājumu (Jāņa 8:46 LB 1965): “Kurš no jums Man var uzrādīt kādu grēku?”

Dievišķā inkarnācija Jēzū vada mūs Tēva mājās

Kad Jēzus tika kristīts, uz Viņu baloža izskatā nolaidās Svētais Gars (Jāņa 1:32). Te, protams, var jautāt, “ja Viņš pats ir Dievs, kādēļ vēl vajadzīga zīme par Svētā Gara iemājošanu”? Atbilde ir: lai atgādinātu mums, ka Kristus visās darbībās un runās ir vienots ar Svēto Garu un lai mums rādītu piemēru, kā mēs varam piedzīvot jaunas dzīves realitāti – atgriezīgais grēcinieks un Dieva Svētais Gars. Patiecoties Kristus uzvarai pie krusta un Viņa augšāmcelšanai, cilvēks var atgūt dievbērniecības statusu. Tie, kas ticībā apliecina Jēzu par savu Pestītāju, piedzīvo atdzimšanu un Svētā Gara iemājošanu (Gal 4:6; Efes 1:13).

Kristus ir sniedzis vairākas līdzības par Dieva valstības attīstību cilvēkā. Un tā ir pakāpeniska, lēna visa mūža garumā (Marka 4:28): “Zeme pati no sevis nes augļus, papriekš stiebru, tad vārpu, tad briedušus graudus vārpā.” Ar absolūto pilnību mēs tiksīm pagodināti Kristus atnākšanas dienā kad “sēta top dabīga miesa, uzmodināta garīga miesa...” (1Kor 15:44).

Jēzum, kurš sēž pie Tēva labās rokas, kurš dzima uz šīs zemes, nebija vieta viesnīcā, bet tagad Viņš gatavo daudz mājvietu Tēva mājās mūsu mūžīgai dzīvei. Ar iemiesošanu Viņš ir kļuvis Patiesība un Dzīvība, kurš vada mūs mājās, kur arī mēs varēsim priecāties par Patiesību un dzīvību.⁶

“Nebīstieties, redziet, es jums pasludīnu lielu prieku, kas būs visiem ļaudīm, jo jums šodien Dāvida pilsētā ir dzimis Pestītājs, kas ir Kristus, Kungs.” Priecāsimies un pateiksimies Tēvam par Betlēmes Bērnu, par šo neaprakstāmi lielo dāvanu katram cilvēkam!

¹ Ilmārs Hiršs un Sigita Hiršs, *Reliģisko terminu vārdnīca*, (Kristīgās vadības koledža, Rīgā, 2008)

² Ilmārs Hiršs, Sigita Hiršs. *Reliģisko terminu vārdnīca*, (Kristīgās vadības koledža, Rīgā, 2008)

³ R. A. Torrey, ed., *The New Topical Textbook: A Scripture Text Book for the use of Ministers, Teachers, and all Christian Workers*, Accordance electronic ed. (Altamonte Springs: OakTree Software, 1999), paragraph 24623.

⁴ Albert Barnes, *Barnes' Notes on the New Testament*, Accordance electronic ed. (Altamonte Springs: OakTree Software, 2006), paragraph 8408.

⁵ E.G.White, *This Day With God*, p. 357.

⁶ A. Just and Thomas C. Oden, eds., *Luke*, ACCS 3; ICCS/Accordance electronic ed. (Downers Grove: InterVarsity Press, 2003), 40.

JĒZUS ĪPAŠĪBAS, KURU NAV RADĪBAI

Dievs ir mīlestība! Dievs labprāt dalās ar savām īpašībām un tās sniedz savai radībai. Cilvēks tiek aicināts būt pildītam ar Garu un atklāt pasaulei Dieva rakstura īpašības: mīlestību, žēlsirdību, mieru, prieku, līdzjūtību. Paklausībā Dieva likumam šīs īpašības sniedz Kristus sekotājam Dieva zīmogu, kuru nav iespējams nedz viltot, ne arī notēlot.

Tomēr pastāv Dieva īpašības, ar kurām Viņš nedalās ne ar vienu. Šīs īpašības netiek dotas radībai. Tās ir Dieva īpašības, kuras raksturo Viņa varu un spējas. Piemēram, Dievs nekad nav līdzdalījis radībai: visvarenību, zināšanas par visu, nemaldību, nemainību, radīšanas spējas. Tieši šo Dieva īpašību klātbūtnē Jēzus Kristus personā liek aizdomāties par jautājumu: kas ir Kungs Jēzus Kristus?

Radīšanas spējas

„Viņam pieder jūra, jo Viņš to ir radījis, un cietzeme – Viņa rokas to ir veidojušas. Nāciet, pielūgsim un zemosimies, locīsim ceļus Tā Kunga, sava Radītāja, priekšā!” (Ps. 95:5-7) Dievs nekad nav devis radībai tiesības būt pielūgtai. Šī iemesla dēļ tik bieži Rakstos ir izteikts nosodījums kalpošanai elkiem, kas pēc būtības ir kalpošana radībai: „Tad nu ļoti sargieties savu dvēseļu labad, jo jūs neesat redzējuši nekādu tēlu tai dienā, kad Tas Kungs ar jums no uguns liesmām Horebā runāja, ka jūs neapgrēkojaties un nedarināt sev dieva atveidu kādā tēlā līdzīgu kādam vīrietim vai sievietei.” (5. Mozus 4:15-16)

Tikai Dievs-radītājs ir pielūgsmes cie-

nīgs, vienīgi tas Kungs! „Tu esi Tas Kungs, tiešām, Tu vienīgais! Tu esi radījis debesis – debesu debesis un visus debesu pulkus; zemi un visu, kas ir uz tās, jūras un visu, kas ir tajās, un Tu uzturi visus tos pie dzīvības, un debesu pulks Tevi pielūdz!” (Neh. 9:6). Tā saka Kungs: „Es esmu Tas Kungs, kas visu radījis, kas debesis izklājis, Es viens pats, un arī zemei nospraudis robežas, - bez Manis tur neviena cita nebija!” (Jes. 44:24). Tam Kungam neviens nav palīdzējis radīšanas darbā, Viņam nav bijis neviena asistenta pat ar deleģētu vai aizdotu spēku kaut ko radīt. Arī Jaunās Derības vārdi noraida jebkādu domu, ka kāda radīta būtne vai būtne, kas būtu zemāka par Radītāju, ir veikusi radīšanas darbu. Tāpēc: „Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.” (Atkl. 14:7)

„Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir. Viņš bija pasaulē, un pasaule caur Viņu radusies, bet pasaule Viņu nepazīna. Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma.” (Jāņa 1:3, 10-11) „Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas.

Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu, bet Viņš pats ir pirms visa, un viss pastāv Viņā.” (Kol. 1:16-17) „Šinīs pēdīgajās dienās uz mums ir runājis caur Dēlu, ko Viņš ir iecēlis par visu lietu mantinieku, caur ko Viņš arī pasauli radījis.” (Ebr. 1:3) Šīs rakstu vietas norāda, ka Dievs tas Kungs Jehova ir vienīgais Radītājs, un norāda, ka tieši Jēzus Kristus ir tas Kungs.

Līdz ar radīšanu Dieva tā Kunga darbība nav norimusi nevienai brīdi. Katru sekundi, minūti, dienu un nakti Jēzus Kristus veic Dieva tā Kungs darbus par labu cilvēcei. Šos pienākumus Tēvs nekad nav uzticējis nevienai radītai būtnei. „Viņš pats dod visiem dzīvību, elpu un visu; jo Viņā mēs dzīvojam un rosāmies.” (Apd. 17:25, 28) „Bet mums ir tikai viens Dievs, Tēvs, no kura visas lietas un kurš ir mūsu ilgu mērķis; un tikai viens Kungs, Jēzus Kristus, caur kuru visas lietas, arī mēs caur Viņu,” (1 Kor. 8:6) Pat tie, kas Jēzu noraidīja, bija pateicību parādā Kristum par savu eksistenci: „Mans Tēvs aizvien vēl darbojas, tāpēc arī Es darbojos,” (Jāņa 5:17)

Visvarenība

Kad Radītājs runā, daba klausās. Ījabs atzina: „Es zinu, ka Tu visu spēj un

Tev nav nekāds nodoms neizpildāms.” (Īj. 42:2) Psalmos mēs lasām: „Tad viņi piesauca To Kungu savās bēdās, un Viņš izglāba viņus no viņu bailēm. Viņš apklusināja vētru, ka norima viļņi. Viņi priecājās, ka iestājās klusums, un Viņš ievada viņus iecerētajā ostā.” (Ps. 107:28-30)

Jēzus apsauca vētru un jūru, un tā paklausīja (Mt. 8:23-27, Marka 4:35-41, Lk. 8:22-25). Kad Kristus aicināja mācekļus izmest tīklus laivas labajā pusē, tie tapa pildīti ar lomu.

Jēzus ir tas Kungs, kurš veic brīnumus: „Un visu, ko jūs lūgsit Manā vārdā, to Es darīšu, lai Tēvs tiktu pagodināts Dēlā. Ko jūs lūgsit Manā vārdā, to Es darīšu.” (Jāņa 14:13-14) Viens no lielākajiem brīnumiem ir mirušo aug-

Dievs tev ir darījis.” (Lk. 8:39) Ko šis cilvēks, pārnācis mājās, stāstīja? To mēs lasām tālāk: „Un viņš nogāja un pasludināja visā pilsētā, ko Jēzus tam bija darījis.” Dieva darbība ir tā pati, ko veic Jēzus.

Jēzus vara pār dabu ir atklāta arī notikumā ar ļaužu pabarošanu ar maizēm. Klātesošie uzreiz sāka šo brīnumdarbu salīdzināt ar Israēla tautas barošanu ar mannu Mozus laikā. Saskaņā ar Raks-tiem Dievs ir tas, kurš deva mannu tuksnesī, un nevis Mozus (2. Mozus 16:4, 8, 15). Ļaudis salīdzināja Jēzu ar Mozu, taču Jēzu neuzņēmas Mozus lomu, bet gan norādīja uz sevi kā uz Kungu, kurš ir maizes devējs, gan arī pats ir „dzīvības maize”. Tādēļ nav sagadīšanās, ka pēc šī notikuma seko

vēkiem vai kādai radītai būtnei. Tādēļ nav jābrīnās, ka pēc šiem notikumiem mācekļi turpat laivā Jēzu pielūdz (Mt. 14:33), lai gan pilnībā neizprazdami, ko dara, taču viņi bija pieredzējuši Dievu darbībā, ko apliecina evaņģēlija teksts.

Kristus visvarenībai pretī var runāt Viņa krustā sišanas notikums, ja dzīvība Viņam būtu atņemta vardarbīgi, pretēji Viņa gribai. Taču pats Kristus saka šo: „Es atdodu Savu dzīvību, lai Es to atkal atgūtu. Nevienš to nav Man atņēmis, bet Es to atdodu pats no sevis. Man ir vara to atdot un vara to atkal ņemt.” (Jāņa 10:17-18) Viņa krustā sišana bija nevis sakāves, bet gan uzvaras zīme. Viņš ilgi pirms Golgatas apliecināja, ka trešajā dienā augšām-

Līdz ar radīšanu Dieva tā Kunga darbība nav norimusi nevienu brīdi. Katru sekundi, minūti, dienu un nakti Jēzus Kristus veic Dieva tā Kungs darbus par labu cilvēcei.

šāmcelšanās. Šādi brīnumi ir notikuši arī Vecajā Derībā kā atbilde uz Dieva lūgšanu. Taču ievērojami atšķirīgi no tiem ir gadījumi, kad Jēzus Kristus kādu augšāmceļ no mirušajiem. Viņš nelūdz, Viņš pavēl kā tāds, kuram ir vara: „Celies augšā! Nāc ārā!” Atbildot uz Jēzus pavēli, mirušie mostas (Lk. 7:11-13, Jāņa 11:43).

Kad Jāņa Kristītāja mācekļi nāca pie Jēzus ar jautājumiem (Mt. 11:3, Lk. 7:20), Viņš tiem atbildēja, pārfrāzējot pravieša Jesajas vārdus: „Redzi, te ir jūsu Dievs! Viņš pats nāk un jūs izglābs! Tad aklo acis atvērsies un kurlo ausis atdarīsies. (..) Tādēļ Manai tautai jāmācās pazīt Manu vārdu, un tāpēc tanī dienā tai būs jāatzīst, ka Es esmu tas, kas saka: šeit Es esmu! Cik mīlīgi ir kalnos prieka vēstneša soļi, kas vēstī mieru, atnes labas ziņas un sludina pestīšanu, kas saka Ciānai: tavs Dievs ir ķēniņš!” (Js. 35:4-6, 52:6-7 un 61:1-3) Ko mācīja Jēzus? Lasām Lk. 7:22-23.

Daudziem ir pazīstams stāsts, kā Jēzus izdzina ļauno garu leģionu no apsēstā cilvēka. Ievērojams ir teikums, ko Jēzus sacīja šim cilvēkam pēc šī notikuma, ka viņam ir jāiet uz savām mājām pie saviem radniekiem: „Atgriezies savās mājās un izstāsti, ko

Jēzus staigāšana pa jūras virsu, kas sasaucās ar Sarkanās jūras šķērsošanu 2.Mozus 14. un 15. nodaļā. Tikai mācekļi šajā notikumā vienlaicīgi bija gan caur jūru izglābto israēliešu, gan arī ēģiptiešu lomā, kas bija nocietinājuši savas sirdis (Marka 6:52).

Mozus israēliešiem sacīja: „Nebīstieties.” (2. Mozus 14:13) To pašu mācekļiem saka Jēzus: „Turiet drošu prātu!” (Mt. 14:27, Marka 6:50) Svarīgi piezīmēt, ka abos gadījumos, gan evaņģēlijos, gan Septuagintā, sengrieķu tekstā tiek lietots viens un tas pats vārds: *tharseite*. Nebīstieties! Jēzus tam vēl piebilst: „Es tas esmu,” kas sasauca ar pravieša Jesajas vēstījumu: „Nebīsties, jo Es tevi atpestīju; Es tevi saucu tavā vārdā, tu esi Mans! Kad tu iesi caur ūdeņiem, Es būšu pie tevis. (..) Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! (..) Es esmu Tas Kungs, jūsu Svētais, Israēla radītājs, jūsu ķēniņš! Tā saka Tas Kungs, kas paver ceļu pāri jūrai un taku pāri lieliem ūdeņiem.” (Jes. 43:1-2, 5, 15-16)

Staigājot pa jūras virsu, Jēzus atklāja savu varu pār dabas spēkiem: „Cauri jūrai virzījās Tavs ceļš un cauri ūdens dziļumiem Tava teka, bet nemaz nebija manāmas Tavas pēdas.” (Ps. 77:20-21) Šādas spējas nemēdz piemist cil-

celsies no mirušajiem: „Noplēsiet šo Templi, un Es to trijās dienās atkal uzcelšu.” (Jāņa 2:19) Kristus krustā sišana ir Dieva spēks: „Bet mēs sludinām Kristu, krustā sisto, kas ir (..) Dieva spēks un Dieva gudrība.” (1Kor. 1:23-24) Pēc Savas augšāmcelšanās Kristus sacīja: „Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes.” (Mt. 28:18) Tā Kungs Jēzus Kristus visvarenība vispilnīgākā mērā tiek atklāta Atklāsmes grāmatā, kur aprakstīts, kā pilnīgi viss tiek nodots kungu Kunga un ķēniņu Ķēniņa varā.

Klātesamība visur

Dievs ir visur klātesošs. Tā ir svarīga Dievu raksturojoša īpašība. Tas gan nenozīmē, ka Dievs ir viss vai Dievs ir iekš visa. Šīs idejas ir svešas Bībeles domai. Dievs ir visur klātesošs kā tāds, kurš zina visu un visu pārvalda. „Kurp lai es aizeju no Tava Gara, un kurp lai es bēgu no Tava vaiga? Ja es kāptu debesīs, Tu tur esi, ja es nokāptu ellē, Tu esi arī tur.” (Ps. 139:7-8) Dievs nemājo cilvēku roku celtajos tempļos, tomēr „tas Kungs ir Savā svētajā namā, Tam Kungam debesīs ir goda krēsls, Viņa acis raugās uz zemi, Viņa skati pārbauda cilvēku bērnus” (Ps. 11:5).

Jēzus, būdams cilvēka miesā, bija ierobežots. Viņš nevarēja atrasties visur vienlaicīgi. Taču Viņš visu zināja, kas kur notiek. Tādēļ Viņa darbība atklāja dievišķo īpašību – spēju būt visur klātesošam. Piemēram, sarunā ar Natanielu (Jāņa 1:47-51). Mēs nezinām, ko Nataniels darīja zem vīģes koka. Bībeles teksts mums to neatklāj. Taču uzrakstītais sniedz liecību par Kristus spējām būt visur un uz klausīt cilvēku lūgšanas. „Dievs ar mums” – tāds ir apsolījums, kas ir dots evaņģēlija iesākumā (Mt. 1:23). Viņš ir sacījis: „Jo, kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā vārdā, tur Es esmu viņu vidū,” (Mt. 18:20) kā arī apsolījis būt kopā ar Saviem mācekļiem ik dienas līdz pat pasaules galam (Mt. 28:20). Šie vārdi sasaucas ar Kunga sacīto 1. Mozus grāmatā: „Un redzi, Es esmu ar tevi, un Es tevi pasargāšu it visur, kur tu ej.” (1. Mozus 28:15)

un prātus visu laikmetu draudzēs esošajiem (Atkl. 2:23). Iebildes par Kristus visu zināšanu gan var sniegt šie vārdi: „Bet dienu un stundu neviens nezina, ne debesu eņģeļi, ne Dēls, kā vien Tēvs.” (Mt. 24:34-36) Vai Kristus nezināšana bija saistīta ar Viņa miesīgo dabu, vai tā bija tikai laicīga, pirms augšāmcelsšanās? To ir grūti izskaidrot, ja nu vienīgi ar Kristus pazemošanos, kļūstot par Cilvēka Dēlu (Fil. 2:6-7). Apustulis Pāvils liecina, ka Kristū „apslēptas visas gudrības un atziņas bagātības (..) Viņā mājā visa Dieva pilnība miesā” (Kol. 2:3, 9), kas norāda, ka pēc Viņa augšāmcelsšanās un uzkāpšanas Debesīs jebkāda nezināšana par laikiem ir novērsta.

Nemainība

Dievs nemainās savā raksturā, nodomos un dabā. „Jo Es esmu Tas Kungs, un Es nepārveidojos.” (Mal. 3:6)

padsmīt gadus vecs, sacīja: „Vai nezinājāt, ka Man jādabojas Sava Tēva lietās?” (Lūk. 2:49) Ar to apliecinādam, ka nekas nav mainījies Dieva dabā, nodomos un raksturā.

Secinājumi:

Kristus ir unikāla un neatkārtojama personība. Dievs ir mūžīgs, bet Kristus ir dzimis, taču vienlaicīgi Viņš ir bijis vienmēr.

Dievs ir Gars, bet Kristum ir miesa, taču vienlaicīgi Viņš mājā neredzamā gaismā.

Dievs ir nemainīgs, bet Kristus ir audzis, taču vienlaicīgi Viņš ir nemainīgs.

Dievs ir visur klātesošs, bet Kristus ir bijis ierobežots, taču vienlaicīgi Viņš spēj būt visur.

Dievs zina visu, bet Kristus nezina savas nākšanas dienu, taču vienlaicīgi Viņš zina visas lietas.

Dievu nevar kārdināt, bet Kristus ir

Dieva Dēls ir ne tikai vienots ar Tēvu, bet līdzdala Dieva īpašības, ka pats ir nosaucams par Dievu to Kungu. „Es un Tēvs – ir viens!”

Visu zināšana

Dievs zina visu, jo ir visur klātesošs. „Es esmu Dievs un cita nav neviena, Dievs, kam nav cita līdzīga! Es no iesākuma pasludināju gala iznākumu, kopš laika gala to, kas vēl nebija noticis, sacīdams: Mans lēmums piepildīsies! Es īstenošu visu, kas Man patīk!” (Jes. 46:9-10) Viņš zina, kas notiek cilvēku sirdīs (1Kēn. 8:39). Jaunajā Derībā mēs lasām, ka Jēzus zina, kas notiek cilvēku sirdīs (Mt. 9:4, 12:25, Marka 2:6-8, Lk. 6:8). Pazīdams cilvēku sirdis, Viņš spēja paredzēt, ko būtu darījuši senās Tīras un Sodomās ļaudis (Mt. 11:21-23). Jēzus zināja, ka Lācars ir miris, pirms Viņam tas bija pateikts (Jāņa 11:11-15), kā arī Viņam nebija svešas Jūdas gaitas pie priesteriem (Jāņa 13:10-11, 21-29). Jēzus brīdināja Pēteri par nodevību (Mt. 26:31-35). Viņš zināja, ka Jeruzalemē tiks apcietināts un nogalināts, bet trešajā dienā augšāmcelsies (Mt. 16:21, 17:9-12, 20:18-19). Viņš zināja, ka nāks romieši, kuri nopostīs Jeruzalemi (Mt. 24:2). Taču Atklāsmes grāmatā Jēzus Kristus paziņo, ka izpētī sirdis

„Senlaikos Tu zemei pamatus esi licis, un debesis ir Tavu roku darbs. Tās zudīs, (..) bet Tu paliec tas pats.” (Ps. 102:26-28) Saglabājot monoteisma ideju, Jaunajā Derībā šis pants tiek citēts vēstulē Ebrejiem 1:10-12, kad tiek runāts par Dēlu. Par Dieva nemainību šīs vēstules autors runā: „Jēzus Kristus vakar un šodien tas pats un mūžīgi.” (Ebr. 13:8)

Doma par Dieva nemainību ir noteikusi lielāko jūdaisma un islāma atšķirību no kristietības. Jūdiem nebija pieņemama doma, ka Jēzus varētu būt Dievs, nācis cilvēka miesā. Vairākkārtīgi jūdi sanesa akmeņus, lai ar tiem nomētātu Jēzu, „tāpēc ka Tu, cilvēks būdams, dari Sevi par Dievu” (Jāņa 10:33). Arī islāmā Dieva nemainības ideja ir pretrunā ar to, ka Dievs būtu varējis iemiesoties.

Lai cik tas būtu savādi, taču Dieva nemainības ideja kristietībā sadzīvo ar Jēzus bērnības periodu, kad Viņš pieņēma gudrībā, augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem. Te nav pretrunas, jo izmaiņas skāra tikai Jēzus miesu, taču Jēzus, būdams tikai div-

bijis kārdināts, taču vienlaicīgi Viņš ir bez grēka.

Dievs nespēj mirt, bet Kristus ir miris, taču vienlaicīgi neviens nevar Viņam atņemt dzīvību.

Šo sarakstu var turpināt.

Cik maz mēs spējam aptvert, kas ir Kristus!

Viņš ir atklājies kā Radītājs, visvarenais, visur klātesošais, visu zinošais, nemainīgais, kas norāda uz Dieva īpašībām, ar kurām visaugstais Dievs ne ar vienu nekad nav dalījies. Tās apstiprina Jēzus Kristus dievišķību un ļauj apliecināt, ka Dieva Dēls ir ne tikai vienots ar Tēvu, bet līdzdala Dieva īpašības, ka pats ir nosaucams par Dievu to Kungu. „Es un Tēvs – ir viens!”

Izmantotā literatūra:

Bowman M. Robert, Komoszewski J. Ed „Putting Jesus in His Place”, Kregel, 2007.

Komoszewski J. Ed, Sawyer M. James, Wallace B. Daniel „Reinventing Jesus”, Kregel, 2006.

ES SASTAPU JĒZU

Vai atceries to brīdi, kad pirmo reizi dzirdēji par Jēzu un par Bētlemes skaisto notikumu? Par šo spožo Ziemassvētku zvaigzni! Kad tu pirmo reizi sastapies ar Jēzu! Katram no mums ir sava liecība par to, kā sastapām Jēzu un kā piedzīvojam Viņa vadību ikdienā. Turpmākajās rindkopās var lasīt tikai pavisam mazu daļu no tām liecībām, kurās atklājas, ka Jēzus ir dzimis kā mūsu Glābējs. Sensenais stāsts par Bētlemes notikumu ir kļuvis dzīvs daudzu jo daudzu cilvēku dzīvē!

Ilze Bāliņa

Jēzus ir mana Ziemassvētku dāvana

Jēzus man bija patiesa Ziemassvētku dāvana. Es mācījos skolā, kad mana māsa sāka iet uz baznīcu, un tas raisīja manī pārdomas par to, kas ir patiesība? Vai patiesība ir Bībelē, evolūcijas teorijā, Korānā vai kādos citos rakstos? Manuprāt, es nekad nebiju pieļāvusi domu, ka mēs esam haosa sekas, bet es neizslēdzu nevienu varbūtību, jo patiesībai par to, no kurienes es esmu, ar kādu mērķi esmu šeit un kas mani sagaida, piešķir lielu nozīmi.

Sāku uzdot jautājumus savai mātai, bet ar to man nepietika. Es sapratu, ka ir daudzi jautājumi, kurus es nemaz nevaru uzdot, kamēr neesmu lasījusi Bībeli, tādēļ palūdzu, lai man uz Ziemassvētkiem to uzdāvina. Tā ir līdz šim labākā un svētīgākā dāvana, kuru jebkad esmu saņēmusi. Pats Jēzus – Dieva Vārds – man tika dāvāts Kristus dzimšanas svētkos.

Nākamās mēnešus es pavadīju, lasot Jauno derību. Izlasot evaņģēlijus un Apustuļu darbus, es nonācu pie slēdziena, ka tas, kas ir rakstīts, nevar būt kāda cilvēka fantāzijas. Par Jēzu liecināja vismaz četri evaņģēlisti, ka Viņš ir bijis

paties, ticis krustā sists un augšāmcelies. Cilvēki bija gatavi atdot savu dzīvību šīs patiesības dēļ. Neviena cilvēku grupa nespētu izdomāt šādu stāstu, pārļiecināt citus par tā patiesumu un mirt

tā dēļ, ja viņi apzinātos, ka tie ir maldi. Es turpināju lasīt Bībeli un sākotnēji maz laika pavadīju, meklējot citu cilvēku interpretācijas vai spriediskus par noteiktām tēmām. Ceļš nebija viegls, jo es biju pati par sevi, bet kristietim, sevišķi jaunam kristietim, ir ļoti viegli aizmaldīties prom no Dieva un pazaudēt perspektīvu. Mana garīgā dzīve gāja kā pa vilņiem. Brīžiem es ik dienu meklēju Viņa klātbūtni un nespēju nolikt Bībeli,

jo alku uzzināt to, kas vēl ir apslēpts. Citos periodos, parasti šie bija garāki nekā garīgās izaugsmes periodi, es dzīvoju bez Viņa, bez Bībeles lasījumiem, bez lūgšanām.

Parasti lūgšanas bija tās, kas mani atveda atpakaļ pie Jēzus. Svētā Gara mudināta, es sāku lūgt. Parasti, kad viena pati kaut kur gāju pastaigāties, es atskārtu, ka sarunājos ar Dievu pēc ilgāka klusuma perioda. Šīs lūgšanas, kad es atkal sajutu Dieva klātbūtni, ietvēra lūgumu, kaut man pietiktu spēka nekad neatlaist Kungu, kaut es vairs neaizklīstētu prom. Jau pēdējās atgriešanās reizēs manas lūgšanas ietvēra lūgumu, kaut šī būtu pēdējā reize, kad man jāatgriežas. Sāpes, kādas es izjutu, kad atskārtu, ka esmu atkritusi, bija dziļas, es vairs tās negribēju, es lūdzu, lai, ja es atkal atkristu, Dievs man ļauj pazust, nodzīvojot savu laicīgo dzīvi. Bet es gribēju Jēzu, es gribēju Tēvu; Viņš mani neatlaida, kaut es biju gatava padoties.

Jau vairākus gadus pēc Bībeles iegūšanas un noticēšanas es sāku interesēties par Bībeles pravietojumiem. Sākotnēji es nemeklēju informāciju ļoti aktīvi, bet pēc kāda laika es atklāju "Amazing Facts" semināru par Bībeles pravietojumiem, un man atklājās jauna pasaule. Es ieraudzīju pasauli pilnīgi citā gais-

mā. Šos seminārus es skatījos ar lielu interesi. Tad es arī atklāju Septītās dienas adventistu (SDA) baznīcu, bet ar atklājumu vien nepietika, lai es atnāktu līdz baznīcas durvīm.

Tad, kad es ieguvu dziļāku un pilnīgāku skatījumu uz Bībeles (un pasaules) patiesībām, es sāku interesēties un skatīties uz ateistu un evolucionistu argumentiem un to pamatojumiem. Es gribēju būt gatava atbildēt uz katru jautājumu, kādēļ es ticu tam, kam es ticu. Bieži es sastapos ar argumentiem, kurus nespēju atspēkot (es pētīju argumentus un pretargumentus abās pusēs), bija pat periods, kad manī parādījās cīņa starp evolūcijas teoriju un Bībeli – es nepieļāvu iespēju, ka abi var līdzās pastāvēt. Ļoti spilgti es atceros, kad, braucot uz darbu, es domāju par to, ko tas nozīmētu man, ja evolūcijas teorija izrādītos patiesība: dzīve būtu pilnīgi bezjēdzīga, manai eksistencei nebūtu jēgas un lielākā perspektīvā tā būtu pilnīgi nenozīmīga; kāda būtu jēga cīnīties par dzīvību, ja pēc mirkļa (attiecībā pret bezgalību) šī dzīvība tāpat izzustu? Tad es atcerējos savu ticības pamatu, es zināju, ka Dievs ir, ka Viņš mani mīl un ka Viņa Vārds ir drošs. Cīņa bija beigusies, un mani pārņēma patiens miers un prieks. Es zināju, ka Dievs ir. Es biju aizmirsusi to, kā Viņš bija runājis ar mani, bet tagad es atcerējos un varēju slavēt un pateikties Dievam par to, kāds Viņš ir. Šī patiesība bija īpaša ar to, ka es sapratu, cik tumša un drūma var būt pasaule, ja tu nezini, ka ir Dievs un tu notici tam, ka tava eksistence ir nejaušs gadījums, bez mērķa un paliekošas nozīmes, jo kādreiz Visums tāpat atgriezīsies tumšā tukšumā vai pat sabruks.

Pagāja divi gadi, kopš uzzināju par SDA. Šajā laikā manas attiecības ar Kungu tāpat progresēja un regresēja dažādos periodos, līdz es atnācu uz baznīcu. Es neatceros, kas tieši mani pamudināja uz šo lēmumu, bet es biju apņēmusies kļūt par daļu no Jēzus baznīcas, kristīties. Pirmajā reizē es negribēju iet viena pati, tādēļ es palūdzu, lai mans vīrs atnāk ar mani, bet rezultātā mēs nesagaidījām dievkalpojuma beigas. Nākamajā sabatā es atnācu viena pati. Netērējot laiku, lai man nebūtu iespēja to tālāk atlikt, es piegāju pie laikam draudzes diakona un informēju par savu vēlmi kristīties. Viņš noorganizēja man sagatavošanās nodarbības. Tā sagadījās, ka manā dzimšanas dienā man bija iespēja pirmo reizi piedalīties Svētajā vakarēdienā, es nevienu drau-

dzē nepazinu, tādēļ lūdzu Dievu, kaut man rastos iespēja piedzīvot šo notikumu, un Dievs man atbildēja. Pēc kādiem diviem mēnešiem draudzē mani sāka pamanīt un uzrunāt, es sāku iepazīt cilvēkus un atklāju pilnībā citādāku pieredzi, nekā līdz šim. Es uzreiz jutos pieņemta, un man bija iespēja ieraudzīt Dievu caur citu cilvēku acīm un citu cilvēku dzīvē.

Stāsts noslēdzas ar atbildētu lūgšanu. Tad, kad tikko parādījās “Lielās telts sanāksmes” plakāti, es Dievam tauļāju, vai Viņš varētu izkārtot visu tā, lai es varētu turp aizbraukt, kaut uz pašu noslēgumu. Es nepieteicos sanāksmei vairāku iemeslu dēļ, bet Kungs visu nokārtoja, man bija laiks. Mans vīrs arī piekrita doties, mums bija transports un tika atrisināts jautājums par naktsmājām. Beigās es ne tikai tiku līdz Mazirbei, bet arī tiku kristīta, kas arī bija viena no manām lūgšanām.

Jana Kuzmenkova

Ja Dievs vada

Ja Dievs vada, tad nespēju pretoties. Tieši tā arī sākās manas gaitas, iepazīstot Dievu un verot vaļā Septītās dienas adventistu dievnama durvis. Patiesībā interese par garīgām vērtībām manā dzīvē ir bijusi jau sen, lai gan ģimenē kristīga bērnu audzināšana nav piedzīvota. Īpaši prātā ir palikusi viena bērnības vasara Ludzā. Vēl pavisam maza būdama, katru rītu viena pati devos uz tuvākās baznīcas dievkalpojumu. Iemesls man joprojām nav skaidrs, kas mani mudināja celties agri no rīta un doties. Bet, ja Dievs tā vadīja, tad es nespēju pretoties tam un gāju.

Bērnība kā jau bērnība, pusaudžu un jaunības laiks arī ne ar ko neatšķīrās no pasaulē redzamā. Mana mamma iepazīna Dievu un kļuva par Septītās dienas adventisti, kad man bija 13 gadi. Viņai tas bija laimes brīdis, bet man pretēji–

neizpratnes laiks. Es nesapratu, kur viņa ir, ko viņa tur dara. Es atgrūdu gan viņu, gan arī reliģiju, ko viņa bija pieņēmusi. Un visbeidzot, es aizmirsu par Dievu.

Par spīti tam, te es esmu. Esmu draudzē, iepazīstot Dievu, kalpojot, mainot pasaules uztveri un vērtības. Un atkal jāsaka, ka iemesls man nav zināms. Es neesmu piedzīvojusi traģisku notikumu, kas man liktu interesēties par Dievu. Man nav bijusi smaga saslimšana, kas mudinātu lūgt pēc dziedinājuma. Es biju visnotaļ pozitīvs cilvēks, kuram bija pietiekoši daudz draugu un interesanta dzīve, pilna izklaides un jautrības. Lai gan jāatzīst, ka ir bijuši brīži, kad jutos vientuļi. Vēl neesmu minējusi, ka paralēli visiem saviem dzīves notikumiem mana sirdslieta bija klavierspēle. Tāpēc nolēmu turpināt mācības J. Ivanova Rēzeknes mūzikas vidusskolā. Tas arī bija lielākais pārmaiņu laiks. Nācās uzņemties atbildību par ikdienu, par to, kā pavadu laiku. Sāku ieguldīt arvien vairāk mācībās, un arvien mazāk laika palika izklaidei. Iepazinu jaunkus cilvēkus, kuri rādīja piemēru pazemībai, kalpošanai citu vajadzībām, izpalīdzībai. Sāku saskatīt un novērtēt skaistas lietas man apkārt. Un atkal mana interese par garīgiem jautājumiem auga. Šo to lasīju, ko mācēju atrast. Savā ziņā arī lūdzu, pati nesaprotot, kam es raidu savas pateicības un lūgšanas. Bet tās dienas bija skaistas! Tik daudz prieka, tik daudz bija, par ko pateikties!

Visbeidzot, pēc vidusskolas izlaiduma saņēmu no mammas piedāvājumu doties atpūsties un pēc visiem eksāmenu pārdzīvojumiem arī atjaunoties uz satoriju, kas atrodas Igaunijā. Protams, tā piederēja un tur strādāja adventistu draudzes pārstāvji, kuri cītīgi lūdza par visiem iedzīvotājiem un viņu vajadzībām. Man laimējās dzīvot darbinieku mājā, kas nozīmē, ka rīta un vakara lūgšanas es dzirdēju savā istabā. Viena no ārstēm bija mammas draudzē, kuru arī es jau biju iepazīsusi. Katru vakaru viņa man stāstīja liecības par savu dzīvi, kā Dievs viņu vadīja atteikties no saviem plāniem un pieņemt Viņu. Man kļuva arvien interesantāk, man radās tik daudz jautājumu, kurus es nevarēju izprast! Tāpēc kādu dienu savās rokās dāvanā saņēmu grāmatu, uz kuras bija rakstīts “Lielā cīņa”. Līdzās tai saņēmu arī iedrošinājuma vārdus, ka tajā es atradīšu atbildes uz visiem saviem jautājumiem. Pienāca laiks doties mājās, pāris nodaļas jau bija izlasītas, bet līdz vasaras beigām tika izlasīta arī pārējā

grāmatas daļa.

Un tad sekoja notikums pēc notikuma, kurus es vairāk nespēju ietekmēt. Pēc atgriešanās no atpūtas Igaunijā dažkārt devos uz Ludzas draudzi, jo saņēmu aicinājumu spēlēt kopīgo dziesmu pavadījumus. Apbrīnoju, kā toreiz draudzes māsas mani pieņēma tik ļoti sirsnīgi! Es nerunāju, man daudz kas likās nesaņemams, nevajadzīgs, garlaicīgs, turklāt draudze neizskatījās pēc ierasta dievnama. Es nācu izpildīt tikai viņu lūgumu. Mani īpaši neuztrauca, ka ir sabats. Dažkārt es varēju doties kalpot, gulēdama tikai vien pāris stundas. Bet draudzes locekļi atkal aicināja un aicināja... Es biju jau nokārtojusi visus iestājek-sāmenus augstskolā un jau pamazām sāku gatavoties muzikoloģijas studijām J. Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā. Kādā no sabatiem, kad es biju Ludzas draudzē, pie mums ieradās viesi no Rīgas. Toreiz iepazinu Rīgas 1. draudzes locekļus Natāliju Stepanovu ar ģimeni. Ātri vien bez manas ziņas draudzes māsas ar mūsu viesiem nolēma, ka man noteikti jāapciemo šī draudze, kad jau būšu Rīgā. Un vienā no septembra sestdienām es arī aizgāju. Viss likās pavisam citādi nekā tas bija Ludzā. Es aizgāju un tur arī paliku. Es nācu no sabata uz sabatu, sāku studēt Bībeles stundas un arī drīz vien decembra nogalē pieņēmu kristības un kļuva par Septītās dienas adventistu Rīgas 1. draudzes locekli. Tagad saprotu, ka tas bija Dievs, kas mani tik apbrīnojami vadīja! Neredzēju nevienu negatīvu iezīmi, draudze manās acīs bija pārpildīta ar mīlošu vidi. Es iekšēji staroju, es lidoju. Tā bija laime. Un manās rokās ik rītu tagad atradās Bībele, kura visu laiku bija atradusies manas mājas plauktos. Es nebiju plānojusi, cerējusi, vēlējusies kādreiz iepazīt Dievu un uzzināt par Viņu kaut ko vairāk. Bet nu redzu, ka Dievs ir aicinājis arī mani atteikties no šiem plāniem un iepazīt Viņu. Turklāt Viņš pats devis vēlmi un pamudinājumu atsaukties. Ja Dievs vada, tad es nespēju pretoties.

Oskars Šļakota

Dieva žēlastības un glābšanas dāvana

Kā es atradu un piedzīvoju Jēzu savā dzīvē? Hmm, tas ir labs jautājums, uz kuru man gribētos teikt, ka Jēzus mani atrada, Viņš mani pacēla un vēl aizvien turpina

mani "attīrīt" no visa tā, kas man ir pielipis. Es ticu, ka tas nekādi nebūtu noticis bez mana brāļa lūgšanām par mani, pirms es savu skatu sāku vērst pretī Jēzum.

Mans ceļojums ir bijis ļoti dinamisks, un mans kuģis ir nomainījis kursu par 180°, pašam dažreiz liekas – vai tas tiešām var būt? Bet izrādās, ka var! Manas kristības bija šovasar, 2016.gada 15.jūlijā. Bet tas kopumā prasīja piecus garus, ilgus gadus, kad Dievs kausēja manas mikroskāmes, soli pa solim pārinstalēja manas smadzeņu programmas, dzēsa ārā visas vīrusprogrammas... Tas prasīja daudz sāpju, daudz neziņas, daudz kliedzienu un jautājumu Dieva virzienā, bet pāri visam tam bija daudz lūgšanu, daudz apsoliņumu pie-saukšanu un galu galā – jauns skats uz dzīvi, jauna dzīve un iespēja turpināt tajā augt.

Dievs zina, ar ko katru uzrunāt. Mani Viņš uzrunāja un nelika mieru ar sa-

bata jautājumu. Es toreiz nesapratu, kāpēc man šis jautājums neliek mieru. Es vadīju savu uzņēmumu un darbiniekus, mēs darbojāmies korporatīvo pasākumu un mārketinga jomā, vadījām dažādas kampaņas un projektus, katru gadu ar vien lielākus, bet šis sabata jautājums mani neatstāja, sirdsapziņa urdēja, ka kaut kas nav pareizi, kaut kas nav sakārtots. Aktīvākā darbošanās bija tieši piektdienās, sestdienās – lielajos pasākumos. Pamazām sāku lūgt Dievu, pamazām sāku ieraudzīt, cik īstenībā melnbalta bija mana dzīve – biju totāls darbaholiķis, man bija tikai mans uzņēmums un tā attīstība, izpalika viss pārējais: atpūta, kvalitatīvs laiks ar draugiem, ģimeni, ģimeniskas vērtības, laiks Dievam utt. Manā dzīvē nebija kvalitatīvu attiecību. Man toreiz likās, ka esmu tik bagāts, bet Dievs man atklāja, cik patiesībā garīgi plīks un nabags es biju. Lēnām atteicos no lieliem

projektiem, izstādēm, kuras kūrējām, kad sapratu, ka tās iet pretrunā bauslībai. Palēnām sakārtoju uzņēmumu, ka man vairs pašam nebija jābūt klāt pasākumos kā kontroles mehānismam piektdienās un sestdienās. Es pat sāku ievērot sabatu, bet mana komanda... Tā turpināja čakli strādāt. Izpētīju visu par sabatu un drīz vien sapratu, ka šis jautājums tik un tā nav atrisināts. Turpināju lūgt un pamazām nonācu līdz tam, ka man ir jāiet prom no šīs nozares, jāpalaiž darbinieki – šis lēmums man prasīja divus gadus. Tā bija smaga izvēle, bet kopā ar Jēzu man tas izdevās. Tas bija sāpīgi, bet tagad, atskatoties uz to visu, viss, ko varu teikt, ir: "Aleluja!"

Bet nekas jau nav beidzies, viss ir tikai sācies. Un bildē jūs redzat mani ar dāvanu rokās – tieši Dieva dāvana un žēlastība mani pacēla un deva iespēju jaunai, piepildītai, jēgpilnai dzīvei. Bet šī dāvana nevar palikt tikai manās rokās. Tā man ir jādod tālāk. Tāpat, kā par mani lūdza brālis un citi cilvēki, man ir jālūdz tālāk par citiem, kas vēl nepazīst Jēzu, lai šī Dieva dāvana nonākt arī viņu rokās, lai arī viņu dzīve var sākt mainīties un Dievs tajā var darboties. Es esmu pārliecināts, ka arī tavās rokās ir šī Dieva dāvana, kas tev ir jādod tālāk! Un tas prasīs laiku, tas prasīs pūles, tas prasīs kādu piespīlēšanos. Bet beigu beigās tas būs tāds prieks, ka mana un tava darba, lūgšanu rezultātā kāds būs atradis ceļu pie Jēzus.

Man patīk šis vienādojums, ko dzirdēju Lielajā telts sanāksmē no Rona Kluzē: "Ja Jēzu cilvēku atgriešana uz pareizā ceļa tik ļoti iepriecināja, un varam pieņemt, ka tas ir lielākais prieks uz šīs zemes, tad pavisam noteikti arī mūs tikpat daudz iepriecinās fakts, ka citi atgriezīsies un nodos savu dzīvi Radītāja rokās." Lai tas prieks mūs pilda un stiprina tālākiem mūsu ikdienas darbiem, kalpošanām un lūgšanām.

Un noslēgumā vēlos citēt Jāņa 8:12: "ES ESMU pasaules gaismā; kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaismā." Lai man un tev pietiek spēka un gribas atstarot šo gaismu savā dzīvē šajos svētkos un nākamajā jaunajā gadā, lai esam bākugunis citiem, lai citiem ir iespēja radikāli mainīt savu uzņemto dzīves kursu un savās navigācijās nospraust jaunu gala mērķi – dzīvi ar Jēzu.

Betlēmes Bērnis

KRĀ: Krū, kur palika mana zelta pildspalva? Tikko tā bija uz galda. Es to nevaru atrast! Kā gan tagad varēšu pabeigt rakstīt apsveikumu vecmāmiņai Klaudijai Ziemassvētkos? Kur gan tā pildspalva palikusi?

KRŪ: Es to, māšuk, drusciņ paņēmu.

KRĀ: Kā tā – paņēmi? Es tev nebūtu ļāvusi!

KRŪ: Tā jau man likās. Tu to tūlīt dabūsi atpakaļ. Es rakstu kaut ko tik svarīgu, ka to var darīt tikai ar zelta pildspalvu! Pagaidi, esmu jau gandrīz pabeidzis.

KRĀ: Ko tu, brālīt, tik svarīgu raksti?

KRŪ: Es rakstu vēstuli eņģelim.

KRĀ: O! Tiešām? Un ko tu viņam raksti?

KRŪ: Es rakstu, ka tūlīt klāt būs Ziemassvētki. Cilvēki atkal bīzies riņķī un pirsies kā traki. Ceps un šmorēs, skries pa veikaliem, saiņos dāvanas, tad svinēsies un liksmosies.

KRĀ: Bet vai tad tas ir slikti?

KRŪ: Nē, tas nav slikti. Skumīgāk ir tas, ka visā tajā skriešanā un svinēšanā daudzās mājās Jēzus šajos svētkos paliek aiz durvīm! Nevienš viņu iekšā neieaicina. Iedomājies – Viņa paša svētkos!

KRĀ: Zini, es arī domāju, ka Ziemassvētki ir Jēzum par godu. Tas ir tā, it kā pasaules sirds būtu ietīta melnā, melnā tumsā, un tad Dievs pasaulei uzdāvina spožu gaismu, kas nāk ar Jēzus piedzimšanu, un nevienam vairs nav jādzīvo tumsā. Nevienam nav jābūt bēdīgam, vientulīgam, skumīgam, jo Jēzus ir atvēris cilvēkiem durvis uz Debesīm.

KRŪ: Tāpēc ir svarīgi, lai cilvēki to neaizmirst.

KRĀ: Tieši tā! Bet ko te var līdzēt eņģeļi?

KRŪ: Es domāju, ka eņģeļi ir Dieva palīgi. Viņi skatās uz mums, uz visu, kas notiek uz zemes. Tu taču saproti, ka viņi mūs redz vienmēr. Tāpat kā Dievs.

KRĀ: Protams! Kurš gan to nesaprot. Senos laikos tie ir pat runājušies ar cilvēkiem. Bībelē par to viss ir smalki aprakstīts.

KRŪ: Jā, tie runājuši, piemēram, ar Ābrahāmu, Mariju, Jāzepu, Austrumu gudrajiem un vēl daudziem citiem.

KRĀ: Cilvēki tos pat vairakkārt ir redzējuši.

KRŪ: Es gan nekad nevienu eņģeli neesmu redzējis.

KRĀ: Es arī nē, bet iedomājies, kā tas bija, kad Marija klusā nodabā darbojās pa māju, un te pēkšņi viņas priekšā parādījās eņģelis un to uzrunāja.

KRŪ: Pie tam ar tik brīnumainu vēsti!

KRĀ: Tas pavēstīja, ka viņai, vienkāršai, klusai meitenei, piedzims Bērniņš, kurš būs pasaules Glābējs! Un tieši tā arī notika, kā teica eņģelis.

KRŪ: Bet vai tu zināji, ka Austrumu gudros no tālas, tālas zemes pie tikko dzimušā Jēzus bērniņa atveda...

KRĀ: Jā, es zinu – spoža zvaigzne!

KRŪ: Patiesībā šī spožā zvaigzne bija eņģeļu pulciņš, kurš vadīja gudros vīrus uz Betlēmi! Tajos laikos bija cilvēki, kuri ļoti gaidīja Glābēju, jo Dievs to bija apsolījis. Vai vari iedomāties to skatu,

KRā: Es par eņģeļiem domāju baltas domas un ar tavu zelta pildspalvu rakstu, lai viņi atkal parunājas ar cilvēkiem. Lai ikvienu šajos svētkos

KRĀ: No sirds visiem vēlam Jēzus mīļās klātbūtnes apņemtus Ziemassvētkus!

Uzzīmē ceļu, pa kuru trīs gudrie nonāks pie Jēzus! Pa ceļam atrodi burtus, kurus uzraksti uz līnijas, lai uzzinātu, kādos vārdos Jēzu nosauca Jesaja pirms daudziem gadiem!

KARTINAS

AR BĪBELES PĀNTIEM

JAUNUMS

Katrai kartīnai rūpīgi atlasītais vizuālais un teksta vēstījums sakombinēts tā, lai būtu kādam saņēmējam par īpašu svētību, iedrošinājumu un prieku. Kādam tā būs sen zināma rakstuvieta, kas atgādināta īsta brīdī, bet kādam citam varbūt vienīgais Bībeles teksts, ko jebkad iepriekš lasījis. Īpaši padomāts arī par mazajiem gaviļniekiem, kurus varēsiet priecēt ar bērnišķīgu noformējumu un svētīgu vēstījumu.

*“Jo tie ir dzīvība tiem,
kas tos atrod, un ir
zāles visai viņu miesai,
kas dziedina.”*
Sal. pam. 4:22

